ΚΑΜΠΑΝΑ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Στόν ἥλιο, τόπο θέλουμε κ' ἐμεῖς!
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Α'. | ΑΡΙΘ. 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Ἀλωνάρης 10 Τρίτη
1923. Ἀν. ἡλ. 5.13 — Δύσ. 7.46

Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΥΣ

Συνδρομή χρονιάτικη δραχμές ἑκατό

Τό φύλλο 1 Δραχμή

ΕΙΡΗΝΗ

Κόπιαστε, πρίν ἀπό ὀχτώ χρόνια, τά πολιτισμένα—ἔτσι λέγονται—κράτη τῆς Λύσης σηκώθηκαν στό πόδι. Οἱ Κυβερνήσεις τους ἁρμάτωσαν τούς λαούς καὶ τούς ἔσπρωξαν στόν ἀλληλοσπαραγμό. Καὶ ἄρχισεν ὁ Εὐρωπαϊκός πόλεμος. Οἱ λαοί πήρανε τ' ἄρματα μὲ ἐνθουσιασμό — ὅσον ἐνθουσιασμό βέβαια μπορεῖ νὰ νοιώσει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πάει νὰ σκοτώσει καὶ νὰ σκοτωθεῖ — ἐπειδὴ οἱ Κυβερνῆτες του; τοὺς εἶπανε καὶ τοὺς ἔκαναν νὰ τὸ πιστέψουνε, πώς πολεμοῦνε γιὰ Λευτεριά, γιὰ Πολιτισμό, γιὰ Πρόοδο γιὰ Ἰδεώδη καὶ ἄλλα ὡραῖα πράματα, ποὺ γύρευε νὰ τσαλαπατήσει ὁ Γερμανός μὲ τὴ σιδηρένια του τήν μπότα.

Σιγὰ-σιγὰ ἀγκαλιάστηκαν λίγο-πολὺ ἀναγκαστικὰ στὸ μεγάλο καυγᾶ ὅλα τὰ μικρὰ Κράτη ποὺ βρέθηκαν κοντὰ στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ στερνή, ἡ Ἑλλάδα. Ἤτανε φυσικὸ νὰ γίνει ἔτσι· πρὸ πάντων γιὰ τὴν Ἑλλάδα ποὺ τὴν ἡλέχρισεν ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἡ **Λευτεριὰ** καὶ ἡ *Ἰδέα*, καὶ ποὺ γύρευεν ἀφορμὴ νὰ ἀπολυτρώσει ἀπὸ τὴν πικρὴ σκλαβιὰ τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμό.

Ἄναψε τὸ λοιπὸν ὁ πόλεμος. Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ, φριχτὰ χρόνια, ὁ Γερμανικὸς συνασπισμὸς ἐλύγισε καὶ ἐγονάτισε. Ὅλοι εἴπαμε: Ἡ Ἰδέα νίκησε τὴν Ὕλη. ***Ὁ Πολιτισμὸς τὴν βαρβαρότητα.*** Καὶ τὸ πιστέψαμε· καὶ θὰ τὸ πιστεύαμε ἴσως ἀκόμα, σὰν δὲν ἤρχοντο τὰ παζαρέματα ποὺ ἀκολούθησαν καὶ ποὺ ξεσκέπασαν τὴν ἠθικὴ γυμνότητα τῶν αἰτίων καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ μεγάλου πολέμου.

Οἱ Ἑβραῖοι κεφαλαιοῦχοι τῶν Ἐθνῶν! Νὰ τί ἐκρύβετο πίσω ἀπὸ τὰ ὄμορφα καὶ φουσκωμένα λόγια. Τὰ Ἰδεώδη καὶ οἱ Ἐλευθερίες ποὺ κινδύνευαν ἤτανε οἱ σιδηρόδρομοι καὶ ὅλα τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ δίνει ἡ ἐκμετάλλευση τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ ἄρχισε τότες ὁ κρυφὸς φαγωμὸς ἀνάμεσα σὲς νικήτριες Δυνάμεις, κυρίως ἀνάμεσα Γαλλία καὶ Ἀγγλία. Ἡ Γαλλία, μὲ τοὺς Μπουγρόνηδές της προσπαθεῖ νὰ θρονιαστεῖ στὴν καρδιὰ τῶν Τούρκων· μαζὺ ὅμως καὶ στὴ χώρα των· νὰ τὴν ὑποδουλώσει οἰκονομικά· ἡ Ἀγγλία ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ νὰ προλάβει τὴν τέτοιαν ἐπικράτησιν τῆς Γαλλίας. Ἤρτε στιγμὴ ποὺ Ἀγγλία καὶ Γαλλία οὐσιαστικὰ τάχανε ὁλότελα χαλασμένα. Ὡστόσο ἐξακολουθούσανε νὰνε φίλοι χωρὶς καὶ νὰ πάψει ὁ κρυφὸς φαγωμός.

Ἔξαφνα ἡ Ἀγγλία τὴν ἔπαθε ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατός ποὺ, οἱ πετανόμυαλοι μετανοεμβριανοὶ Κυβερνῆτες του, δεχτήκανε νὰ ρίξουν στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, ἐνάντια στὸν Κεμάλ, στὸ κεῖσμα τῆς Γαλλίας καὶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκβιάσουν οἱ ἀλιτήριοι τὴν ἀναγνώριση τοῦ Κωνσταντίνου των, δεκατισμένος στὸ Σαγγάριο καὶ σακατεμένος, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσει πίσω.

Σημειώνουμε μέσα σὲ παρένθεση κάποιο σχετικὸ χαραχτηριστικὸ γεγονός: Ὅταν ἄρχιζεν ἡ προέλαση τοῦ ἀμοιρου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ κατὰ τὴν Ἄγκυρα, ὁ Λοὺδ Τζώρτζ βγῆκε στὴ Βουλὴ κ' εἶπε: ἡ Ἑλλάδα τῆς ἀξίζει — σὰ νικήσει — νὰ πάρει περισσότερα ἀπ' τὴ Συνθήκη τῶν Σεβρῶν· καὶ κατάπληξε μὲ τὸ κουβαρταλίκι του ἐκεῖνο τὸν κόσμον ὁλόκληρο! Ὕστερα σὰν τὴν ἐπάθαμε ἔκανε πῶς δὲ μᾶς γνώριζε! Σφαλνοῦμε τὴν παρένθεση.

Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ Ἀγγλία φίνηκε πώς ἔχασε τὸ παχνίδι της στὴν Ἀνατολή. Συνέπεια τῆς ἀποτυχίας αὐτῆς ἤτανε καὶ τὸ γκρέμισμα τοῦ Λοὺδ Τζώρτζ.

Μὰ ἡ Ἀγγλία δὲν ἀπελπίστηκε. Ἔσφιξε τὴ γροθιά της, ἔτριξε καὶ τὰ δόντια της καὶ ἀνασκουμπώθηκε γιὰ καλά. Καὶ πρίν περάσει χρόνος κατάφερε νὰ φέρει βόλτα τὴ Γαλλία, νὰ τὴν στριμώξει καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσει, θέλοντας καὶ μή, νὰ δεχτεῖ τὴν εἰρήνη ὄχι μόνο χωρὶς κανένα ὄφελος ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλες ζημιὲς ἀπ' τὴν Ἀνατολική της πολιτική.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε δεῖ ὁ τετραπέρατος νοῦς τοῦ Βενιζέλου. Προεῖπε πώς; θὰ παίρνανε αὐτὸ τὸ δρόμο τὰ πράματα ἕνα δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὸ γυρισμὸ τοῦ Κωνσταντίνου. Γιὰ τοῦτο καὶ συμβούλευε πολλὲς φορὲς τοὺς φαύλους κυβερνῆτες τοῦ μετανοεμβριανοῦ καθεστῶτος νὰ φυλαχτοῦνε ἀπὸ ἄλλες ἐπιχειρήσεις στὴν Ἀνατολή. Στὸ μακαρίτη τὸ Ράλλη τὸ εἶπε πρῶτα-πρῶτα· κι' ὁ Ράλλης πίστεψε, εἶδε πώς; εἶχε δίκιο ὁ Βενιζέλος; κι' ἔτρεξε στὴν Ἀθήνα νὰ τὰ πεῖ τῶν συντρόφων του. Ἀποτέλεσμα: Ὁ Ράλλης πετάχτηκεν ἀπ' τὴν Κυβέρνηση μὲ τὶς κλωτσιές· γιατὶ μαζὺ μὲ τὰ προληπτικὰ σωτήρια μέτρα πρότεινε καὶ τὴν παραίτηση τοῦ Κωνσταντίνου. Ὕστερα τὰ ξαναμήνυσε μὲ γράμματά του ὁ Βενιζέλος καὶ στὸ Γούναρη καὶ σ' ὅλους. Γυρίστε πίσω! φώναζε· μικρύνετε τὸ μέτωπό σας· περορίστε τὸ στὴ γραμμὴ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν. Μὰ κανένας δὲν τὸν ἄκουσε· Καὶ ἡ καταστροφὴ ἤρτε στὸ στέλος, ἀνατριχιαστικὰ τρομερή.

* * *

Εὐτυχῶς ἀπ' τοὺς μαύρους καπνοὺς καὶ τὰ χαλάσματα ἀνατινάχτηκεν ἡ Ἐπανάστση. Καὶ ἀνεσύνταξε τὸ μέτωπο τοῦ Ἔβρου· καὶ ἀρχίνισε τὸ διπλωματικό μας μέτωπο μὲ τὸ Βενιζέλο.

Τώρα ξανίρχισαν τὰ παζαρέματα πάλι. Οἱ πατριδοκάπηλοι καὶ οἱ ἀνόητοι θερμοκέφαλοι στὴν Ἑλλάδα ἤταν ἕτοιμοι νὰ ξαναμποῦμε στὸ χορό· καὶ φώναζαν: Πόλεμο! πόλεμο! Μὰ ὁ Βενιζέλος ἔβλεπε καθαρὰ καὶ δὲ γελιόταν· ἤξερε πώς; οἱ Σύμμαχοι μήτε ὄρεξη μήτε δύναμη εἶχανε γιὰ νέο αἱματοκύλισμα, οὔτε καὶ γιὰ πολεμικὲς δαπάνες μονάχα.

Καὶ, χωρὶς νὰ δίνει προσοχὴ σὲς πολεμικὲς ζητωκραυγὲς τῶν πατριδοκάπηλων τῶν καφενέδων, βίασε τοὺς Συμμάχους· μὲ τρόπο κ' ἔβγαλε τὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο ποὺ τὴν εἶχανε ρίξει οἱ μωρόνθρωποι τῆς πολιτικῆς τοῦ Κωνσταντίνου. Καὶ νὰ τὴν ἐπὶ τέλου; ἡ Εἰρήνη μὲ τὸ ζόρι καὶ μὲ τὸ καλὸ· ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ Ἐπανάσταση, ἔτσι ἐνεργώντας καὶ ἐβιαζοντας τὸν ἐρχομὸ τῆς εἰρήνης; δὲν ἐλησμόνησαν τοὺς ἀδελφούς; πρόσφυγες. Ἀπεναντίας. ἐφρόντισαν νὰ ἐξομαλύνουνε τὶς σχέσεις μας μὲ τὴν Τουρκία σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σίγουρος ὁ γυρισμὸς τῶν προσφύγων εἰς τὰ μέρη των.

* * *

Τὸ προχτεσινὸ λοιπὸν τηλεγράφημα τοῦ «Ἐλ. Λόγου» ἔβαλε τελεία καὶ παύλα σὲ μιὰ περίοδο ψυχολογικῆς ἀγωνίας; καὶ ξενευριστικῆς ἀμφιβολίας γύρου στὸ ζήτημα τοῦ κλεισίματος τῆς εἰρήνης, πεύκει τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' ὅλα γιὰ τὸν κόσμο τὸ δικό μας, γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές μας. Γιατὶ ὅλες οἱ φρίκες καὶ οἱ τρομοχτικὲς καταστροφὲς ποὺ ὁ Ἄρης σέρνει πίσω του, ξεσπάνουνε πάντα στὸ δικό μας τὸν κόσμο. Αἷμα μπόλικο περιχυμένο μὲς τὶς λαγκαδιὲς καὶ μὲς τὶς ἐρημιές. Σκοτωμένοι ἄντρες, σακατηδες ποὺ ζητιανεύουν, κορίτσια ποὺ ξεπορνεύονται, γυναῖκες ποὺ πουλιοῦνται, παιδιὰ ποὺ διαφθείρουνται, σπίτια ποὺ γκρεμίζουνται, κι' ὅλος ὁ ἄπειρος κόσμος ποὺ ἐπιζεῖ, γίνεται σκλάβος καὶ μπαίγνιο στοὺς ἐκμεταλλευτὲς δικούς μας, γιὰ σκλάβος καὶ μπαίγνιο στοὺς ὀχτρούς.

Λοιπὸν ἡ εἰρήνη εἶναι τελειωμένο γεγονός. Χαιρετίζουμε μὲ ἀνακούφιση τὸν ἐρχομό της, καὶ μὲ λαχτάρα περιμένουμε τοὺς συντρόφους μας τοῦ Ἔβρου γιὰ νὰ τοὺς δεχτοῦμε μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες στὶς ὀργανώσεις μας. Ἔχουμε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἡσυχίας καὶ περισυλλογῆς. Ἄς βάλουμε τὴν ξιφολόγχη στὴ θήκη κι ἄς ἀκουμπήσουμε τὰ γερὰ μπράτσα μας πάνου στὰ λέτρια καὶ στὰ τιμόνια. Χρειάζεται δουλειὰ ἐντατική, θέληση σιδερένια καὶ ὁρμὴ πλαστουργικὴ γιὰ τὴν ἀναδημιουργία καὶ γιὰ τὸ ξαναχτίσιμο.

Ἀπ' τὴν ψυχὴ τῆς Νιόνης ποὺ γυρίζει στὸ σπήτι της τὸ ρημαγμένο θάβγη ἡ σπίθα ἡ ζωογόνα ποὺ θὰ ξαναφουντώσει τὶς «πλάστρες φωτιὲς ποὺναι σβυσμένες μὲς τὴ χώρα». Εὐχαριστοῦμε τὴν Ἐπανάσταση ποὺ θὰ νὰ σταματήσει τὴν καταστροφή, ποὺ ἔκλεισε τὴν ἀνοιγμένη λαβωματιά, ποὺ γλύτωσε τὴ Φυλὴ ἀπ' τὴν οἰκονομικὴ σκλαβιὰ ποὺ θὰ τὴν ἔδενε χειροπόδαρα ἂν καταδικαζόταν νὰ πληρώσει τὶς ἀποζημιώσεις στὸν ἀνήλεο Νικητή.

Εὐχαριστοῦμε τοὺς συναδέρφους τοῦ Στρατοῦ τοῦ Ἔβρου ποὺ στήσανε μιὰ τόσο μεγάλη ἀναίμακτη Νίκη, ποὺναι ἡπιὸ ὡραία ἀπ' ὅλες τὶς Νίκες. Εὐγνωμονοῦμε τὴ Διπλωματικὴ Ἀποστολὴ τῆς Λωζάνης ποὺ τόσο ἄξια στάθηκε γιὰ νὰ μποδίσει τὴν Ἑλλάδα νὰ ξαναρριχτεῖ σ' ἕναν ἀγῶνα καινούριον καὶ δίχως τέλος, γιὰ ἀνήθικα συφέροντα τῶν Φράγγων μπαγκιέριδων. Καὶ θέλουμε νὰ κρατήσουμε τὴν Εἰρήνη καὶ τὴν ἡσυχία ὅσο μπορέσουμε πιότερο. Σαὐτὸ θὰ βοηθήσουμε τὴν Ἐπανάσταση μὲ ὅλο μας τὸν ὄγκο. Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ τσαλαπατίσουμε κάτου ἀπ' τἄρβυλά μας κάθε πατριδοκάπηλο καὶ κάθε χρηματιστὴ καὶ κάθε δημοκόπο ποὺ θὰ δοκιμάσει νὰ ξαναστηρίξει τὶς πολιτικὲς ἢ συφεροντολογικές του ἐπιχειρήσεις πάνου στὰ κουφάρια μας.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΣ ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΔΙΠΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἡ ψυχικὴ ζωὴ τῶν ἀθρώπων δοκιμάζει σήμερα τὶς ὀδύνες ποὺ δὲν εἶναι παρὰ σταθερὰ φαινόμενα—κι' ἀμετάβλητα πρὸς τὸ καλὸ—τῆς κακῆς ὀργάνωσης τῆς κοινωνίας.

Ὁ ἀνήθικος νόμος τοῦ **συφέρου**, ὁ νόμος ποὺ ὑποδούλωσε τὴ γυναῖκα στὸν ἄντρα καὶ τῆς μποδίζει τὴν ἐχτέλεση τῶν τῶν φυσικῶν ὁρμῶν της, ὁ ἴδιο, ὁ νόμος ποὺ πούλησε τὸν ἄνθρωπο στὸν ὅμοιό του, ὁ ἴδιος νόμος ἔχει μπεῖ κ' ἔχει πωτίσει κ' ἔχει θρέψει τὰ κύτταρα τῆς ψυχῆς μας τόσο, ποὺ ξαφνιαζόμαστε καὶ μένουμε κατάπληχτοι ὅταν ἀνακρύζουμε τὶς πράξες μιᾶς ψυχῆς ἐπαναστατημένης σὰ νὰ μὴν εἴτανε μοιραῖες συνέπειες τῆς κοινωνικῆς μας κατάντιας τῆς ἀξιοθρήνητης.

Ἔχουμε ὑπόψη μας ὅσα γράφει μιλώντας πρὸς τὴ νεότητα, ὁ κύριος Φωτῆς Κόντογλους, στὸ φύλλο τῆς περασμένης Τετάρτης τοῦ «Ἐλ. Λόγου».

Μέσα στὶς μπόλικες σχετικὰ ἀράδες ποὺ καταδέχτηκε ὄξω ἀπ' τὴν εἰδικότητά του νὰφιερώσει στὴ σημερνὴ κατάντια μας, ἐμεῖς διακρίνουμε τὸν καλὸ τὸν τίμιο τὸν ἄθρωπο, μαζὶ μὲ τὸν ἀπρόσεχτο συγραφέα.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ὁ κ. Κόντογλου; ἐνῶ μιλάει τόσο εἰλικρινὰ καὶ μαστιγώνει τὴν κοινωνία ποὺναι—καθὼς λέει—βασισμένη στὴν ἐκμετάλλευση, ὡστόσο ἀγνοεῖ ἢ καὶ ζητάει νὰγνοήσει μιὰν ἐπιστήμη ὁλάκαιρη κι' ἀναγνωρισμένη ποὺ δίνει ὁρισμένες ἐξήγησες στὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦνε σήμερα τὴν ἀθρώπινη σκέψη, ξεχνάει τόσους ἀγῶνες πάνου σαφτὸ τὸ ζήτημα, τόσο θόρυβο καὶ τόσες προσπάθειες τραγικές.

Ἐμεῖς βασισμένοι πάνου σαφτὴ τὴν ἐπιστήμη, ἔχουμε τὴν ἰδέα καὶ παραδεχόμαστε καὶ πιστεύουμε πώς; ἡ ἐποχὴ τῶν Ἱππότηδων καὶ τοῦ Ἐρωτόκριτου μὲ κεῖνα τὰ δουλόπρεπα τὰ «ἡ ἀφεντιά σου» κ. τ. λ. ἡ ἐποχὴ ποὺ νοσταλγεῖ ὁ κ. Κόντογλου,, στηριγμένη κι' ἀφτὴ σὲ ὁρισμένο σύστημα οἰκονομικό, εἶναι ἐξίσου ἀρρωστεμένη κ' ἀνήθικη καὶ γελοία, ὅσο κι' ἡ δική μας ἡ σημερινή.

Ὁ ἄθρωπος δυστυχῶς εἶναι κάτι ποὺ κι' ὡς ἄτομο κι' ὡς σύνολο κοινωνικό, δὲ μπόρεσε ἀκόμα νὰ αἰστανθεῖ νὰ νιώσει τὸν ἑαφτό του καλό, δὲ μπόρεσε ἀκόμα νὰ κοιτάξει βαθιὰ μὲς στῆς ψυχῆς του τὴν ἄβυσσο.

Σίγουρο πώς; στὸν Ἔρωτα σήμερα δὲν ὑπάρχει καμιὰ σοβαρότητα κατὰ ποὺ λέει κι' ὁ κ. Κ. Γιατί ὅμως; Ποιὲς; νάναι τάχα οἱ αἰτίες; Ἀπλούστατες. Ὁ ἄθρωπος εἶναι ἕνα ὄν φυσικὸ γι' ἀφτὸ καὶ τὰ αἰστήματά του, ἔχουνε βάσες ὑλικές. Νἆτο λοιπόν. Οἱ ἀθρῶποι ποὺναι ἀνεξάρτητοι ὑλικά, καὶ θὰ μπορούσαν νὰγαπήσουν μὲ κάποια σοβαρότητα, ἔχουν ἐκφυλιστεῖ τόσο πολὺ ὡς; ποὺ νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο τῆς ὑλικῆς ἀνεξαρτησίας ποὺ βρίσκουνται, ποὺναι πιὰ ζήτημα σπουδαῖο ἂν μποροῦν νὰ λεχτοῦτε κι' ἀθρῶποι. Ἀν-

---

(14) ΣΤ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

(Συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

... Ὡς πότε θὰ βαστάξει αὐτὴ ἡ ζωὴ ἀνάλλαγη καὶ ἀνυπόφερτα ἀπαράλλαχτη. Ἐδῶ εἴμαστε πιὸ κοντὰ στὸ τρομερὸ Περιστέρι. Καὶ τὸ κανονίδι δὲν εἶναι σπάνιο. Γιαὐτὸ κ' οἱ προφύλαξες γιὰ νὰ μὴν φανερώσουμε στὸν ὀχτρὸ τὴν ὕπαρξή μας καὶ τὴ δουλιὰ ποὺ σκαρώνουμε τὴ νύχτα, εἶναι πιὸ φροντισμένες. Ὅλη μέρα καμμιὰ κίνηση. Πρέπει νάσαι ἀνασκελωμένος μὲς τὸ σκοτεινὸ ἀμπρί. Κοιμᾶσαι, γιὰ συλλογιέσαι, μένα κερὶ ἀναμένο, γιὰ κουβεντιάζεις κάπου κάπου. Αὐτὸ ὅλο-ένα καὶ καταντᾶ πιὸ δύσκολο. Κανένας δὲν ἔχει ὄρεξη γιὰ νὰ μιλήσει. Γίνεται λόγος μονάχα γιὰ τὴν ὑπηρεσία, γιὰ νὰ αἰσχρολογήσουμε καὶ γιὰ νὰ βρίσουμε. Ἔτσι περνάει ὁλάκαιρη ἡ μέρα. Κάπου κάπου σὲ πιάνει ἕνας ὕπνος βαρύς, κομμένος καὶ γεμάτος βραχνάδες ἢ ἀπολαυστικὰ ὄνειρα. Ξυπνᾶς νοτισμένος ἀπὸ λιγδερὸν ἱδρο. Σὰ νυχτώσει ζωντανεύει ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος. Φορτωμένοι τὰ φιχιόρια καὶ τὰ τσαπιὰ ξεφυτρώνουν οἱ ἄντρες ἀπ' τὰ χαντάκια καὶ πορπατᾶνε καμπουριασμένοι στὸν ἀγέρα στὸ ξέσκεπο. Σιγὰ σιγό, δίχως θόρυβο, δίχως κουβέντα καὶ δίχως τσιγάρο. Πᾶνε, ἔτσι μοιραῖα, γιὰ νὰ σκάψουν, πᾶνε γιὰ νὰ μπήξουνε ουρματοπλέγματα, πᾶνε γιὰ νὰ στήσουνε ἐνέδρες, πᾶνε γιὰ ἀφουκραστοῦνε. Κάθε τόσο μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι, ποὺ κάνει τὴν τρομερὴ πυραμίδα τοῦ Περιστεριοῦ ἀκόμα πιὸ φοβερὴ μὲς τὸ σιωπηλὸ μυστήριο ποὺ τὴν ἔχει τυλιγμένη, μιὰ λυγερὴ φωτερὴ γραμμὴ σφυρίζει ἀπ' τὶς πλαγιές του. Οἱ ἄντρες τότες πέφτουνε μπρούμυτα, ὅπου λάχει νὰ βρεθοῦνε. Ἀπ' τὴν ἄκρια τοῦ λιγνοῦ φωτεροῦ κλωναριοῦ ποὺ χάνεται, ἀνθίζει ἕνα λαμπερὸ ὡραῖο λουλοῦδι. Ἕνας μικρὸς ἥλιος. Εἶναι «ἡ ρουκέτα». Ἕνα φανάρι ἀνάβει ψηλὰ μέσα στὸν ἀγέρα, καὶ φεγγοβολώντας δυνατὰ, ζυγιάζεται καὶ προχωρεῖ ταλαντευτικὰ καὶ ἀρμενίζει ἤρεμα καὶ προσεχτικὰ μὲς τὸ κενό. Εἶναι τὸ λαγοκοιμάμενο μάτι τοῦ Περιστεριοῦ ποὺ ἀνοίγει τὰ βλέφαρά του μὲς τὸ σκοτάδι, ὕποπτα καὶ αὐστηρά, γιὰ νὰ δεῖ τί κάνουμε καὶ ποῦ εἴμαστε. Τὸ φανάρι φωτίζει σὰ μέρα πάνου σὲ χιλιόμετρα ὁλάκαιρα, καὶ προχωρεῖ σὰ νὰ τὸ ὁρατᾶ καὶ τὸ γυρίζει ψάχνοντας, ἕνα ἀφανέρωτο στοιχειωμένο χέρι. Κατόπι ὁλοένα πλησιάζει ἀργὰ ἀργὰ στὴ γῆς, καὶ σβύνει. Σὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κανένας δὲν πρέπει νὰ κουνηθεῖ, κανένας δὲν ἀνεσαίνει. Σὲ λίγο ἀνάβει ἄλλο καὶ κατόπι ἄλλο. Τὸ Περιστέρι κάτι πρόσεξε, κάτι εἶδε, κάτι γυρεύει. Πότε πότε πέφτει κανένα καὶ πάνου σὲ καμμιὰ στέγη ἑνὸς ἔρμου χωριοῦ ποὺναι ἀνάμεσα στὶς δυὸ γραμμές, κ' τότες γίνεται πυρκαγιὰ ποὺ κανένας δὲν τὴ σβύνει. Πέφτουνε ρουκέτες ἀναμένες κιἀνάμεσα στὰ χορτάρια, καὶ μὲς τὰ ὁλόμεστα στάρια τοῦ κάμπου, ποὺ μάταια ὡρίμασαν γιὰ τοὺς θεριστάδες, ποὺ λείπουνε καὶ δὲν εἶναι γιὰ νάρθοῦνε ποτές. Καὶ τότες καίγονται τὰ στάρια ὡς ποὺ νὰ βαρεθοῦνε νὰ καίγουνται. Κάπου κάπου ἀνάβουνε καὶ χρωματιστὲς ρουκέτες. Πρόσινες, κόκκινες, κίτρινες, βυσσινιές. Ὑψώνουνται στὸν οὐρανὸ παράξενα πυροτεχνήματα σὰν πολύχρωμες κάμπιες ποὺ κουλουριάζουνται καὶ ἀργοσέρνουνται στὸν οὐρανό. Αὐτὰ εἶναι συνθήματα γιὰ τὸ πυροβολικό. Σὲ κάποιον τομέα ἀρχίζει βομβαρδισμὸς ἀπὸ μᾶς ἢ ἀπ' τὸ Περιστέρι. Πότε πότε κι' ἀπ' τοὺς δυὸ μαζύ. Αὐτὸ

ΜΥΤΙΛΗΝΕΪΚΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ * ΑΝΟΙΧΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ * ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

τις συνείδηση ἔχουνε χρῆια. Κιἀντίς καρδιά, παραδοσακοῦλα. Μὲ χρῆμα σχωρνᾶνε τὴν ἀτιμία τους κοὶ μὲ παράδες ἀγοράζουνε τὴν ὑπόληψη τοῦ φτωχοῦ κοριτσιοῦ. Κ' οἱ φτωχοί; Ἔ, ἀφτοὶ γέρνουνε τὸ κεφάλι τους; καὶ ξοδέβουν κάθε τους; δύναμη ψυχικὴ στὸν ἄγριο τὸν ἀγῶνα τῆς Ζωῆς, κι' ὄχι μόνο καιρὸ δὲν ἔχουν γιὰ Ἀγάπες σοβαρές, μὰ εἴτε ἀπὸ κάποια ἐλπίδα νὰ καλλιτερέψουν τὴ θέση τους, εἴτε σπρωγμένοι ἀπ' τὴν τάση τὴ φυσικὴ πδχει ὁ ἄθρωπος πρὸς τὴν πολυτέλεια' κι' ἀπὸ φυσικὴ ἀθρώπινη ζούλια πρὸς τὴ χλυδή, εἴτε ἀπὸ φτώχειακαι στέρηση, πουλᾶν τὴν τιμή τους γιὰ ἕνα κομάτι ψωμί. Κι' ἀφτὸ γίνεται σὲ κλίμακα πλατειὰ καὶ θὰ γίνεται, ὅσο κι' ἃ βαγγελίζεται ταντίθετο ὁ κ. Κόντογλους. Γιατὶ τὸ κακὸ τοῦτο ἔχει τὶς ρίζες τουβαθειὰ μὲς στὰθεμέλια τῆς κοινωνίας καὶ δὲ μπορεῖ μὲ τίποτα, ἐξὸν ἀπ' τὸ γρέμισμά της, νὰ ξεριζωθεῖ. Δικαίωμα τοῦ καθένα νὰ βρίσκει σοβαρότητα στὸν ἔρωτα τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀρετούσας, μὰ ἃς μὴ ξεχνᾶμε κιόλας πὼς οἱ φτωχοὶ σκλάβοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα κὰν νὰ ἐρωτεφτοῦν, κι' ἂν κανένας ἔλεγε ποτὲς νὰ παντρεφτεῖ—ἢ παντρειὰ ἐπιτρεπότεν ὅπως καὶ στὰ ζᾶ—ἔπρεπε νὰ δώσει τὴ γυναίκα του νὰν τὴ ξεπαρθενέψει πρῶτα ὁ ἀφέντης του. Φανταστεῖτε τώρα τί ὡραῖα μποροῦσε ναγαπήσει ἕνας «ἐβγενὴ,» ποὺ δεχότανε τέτοιο προνόμιο μασκαράδικο. Ὅμοια, στὶς ἠθικές τους βάσεις, πράματα, συμβαίνουν καὶ σήμερα.

Βλέπουμε λοιπὸν πὼς; σδλο ἀφτὸ τὸ τσβατοῦρι φταίχτρα εἶναι ἡ κοινωνία καὶ εἰδικώτερα οἱ ἐκμεταλεφτὲς τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Κ. λέει πὼς; ὅπως ζοῦμε σήμερα τρῶμε κατακεφαλιὲς ἀπ' **τὸ Θεό!** Μὰ στὸ σημερινὸ κοινωνικὸ συγκρότημα εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσουμε κι' ἀλλιῶς. Ὁ ἄθρωπος δὲν ἀρκιέται στὴ γυναίκα του κ' εἶναι πολὺ φυσικὸ γιατὶ 99 ο)ο τὴν πῆρε γιὰ τὸ βιός της κι' ὄχι γιατὶ τὴν ἀγάπησε. Ἡ νόμιμη αὐτὴ πορνεία, βλογημένη ἀπ' τὴνἐκκλησιὰ κ' ἐπισημοποιημένη στὸ συβολαιογραφεῖο, ἔχει σκοτώσει ἐξίσου μὲ τις γυναίκειες καὶ τὶς ἀντρίκιες συνείδησες.

Τὸ παρὸν εἶναι παιδὶ ἰσάξιο τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος. Τὴ σωτηρία μας θὰν τὴ ζητήσουμε στὸ **μέλλον**. Ἡ κοινωνία βαδίζει στὸ βάραθρο καὶ κάνει πολὺ καλά. Τίποτα δὲ θὰ τὴ σταματήσει. Θὰ γκρεμιστεῖ γιὰ νἄμπει στὴ θέση της μιὰν ἄλλη πιὸ ἠθικὴ ποὺ καὶ κείνη πάλε θὰ πέσει στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Ἡ Βοβυλώνα κι' ἡ Ρώμη κι' ἡ Πόλη δὲν πέσανε ἐπειδὴς παράλυσε ἡ ἠθική. Τὰ αἴτια — ἄφξηση τοῦ πλούτου, λόγου χάρη, κ. τ. λ. — ποὺ σκάψαν τὰ θεμέλια τους; εἶναι μαζὶ καὶ αἴτια τῆς παράλυσης τῆς ἠθικῆς.

Οἱ νέοι ἃς χτυπήσουμε τὰ αἴτια. Νέοι; σὰ λέω ἐννοῶ μονάχα κείνους ποὺ χτυπᾶ ἡ καρδιὰ στὰ στήθια τους ἀντρίκια, φλογισμένη ἀπ' τὴν ἄγια φωτιὰ μιᾶς Ἰδέας. Οἱ ἄλλοι εἶναι **γεροντόνεοι**. Ἡ νιότη ἡ πραγματικὴ εἶναι κείνη ποὺ ἀτενίζει μονάχα τοῦ μέλλοντος τὴν ὑπερκόσμια ἀβγή. Τὴ νύχτα τοῦ παρελθόντος τὴ σιχαίνεται καὶ τὴ θολοῦρα τοῦ παρόντος τὴν περιφρονᾶ.

Ἡ νιότη φυτέβει στὰ σηκότια της μιὰ κουρσουνιά, μὲ τὴν ἴδια ἐφκολία ποὺφυτέβει τὴν ἀτιμία στὰ σπλάχνα ἑνὸς ἀδύναμου κοριτσιοῦ ὁ σημερινὸς ἀγύρτης τῆς κοινωνίας, τῆς κοινωνίας ποὺ προπαγαντίζει τὸ ἔγκλημα καὶ δημιουργεῖ τὴν πορνεία.

Π. Ἐράτης.

ΝΑ ΠΡΟΣΕΞΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ σπουδαῖα καθήκοντα τῶν Σ.Ε.Σ. εἶναι νὰ γίνουν σιδηροφράχτες; κατὰ τῆς ἀσυνείδητης ἐκμετάλευσης τοῦ Βουλευτικοῦ ἀξιώματος, καὶ κατὰ τοῦ κατακλυσμοῦ ὑποψηφίων γελοιογραφιῶν, ποὺ κάθε φορὰ ποὺ θὰ γίνουν ἐκλογὲ; πλημμυρίζουν τὰ ντουβάρια μας. Ἀφοῦ εἶναι βέβαιο ὅτι λιγοστοὶ εἶναι οἱ Λέσβιοι ποὺ ἔχουν τὴν πεποίθηση ὅτι τὸ νησί μας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὑπερήφανο γιὰ τοὺς; παληοὺς του βουλευτάδες ποὺ βγῆκαν κρεμασθέντες; ἀπ' τὰ δόντια τῆς «ἄγκυρας», ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν κρεμασθῆ ἀπ' τὰ τσιγγέλια κανενὸς κασαπιοῦ (ἂν ὄχι ὅλοι τοὐλάχιστο οἱ περισσότεροι). Ἀφοῦ εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ παληό μας βουλευτικὸ συμμαζεμα κατὰ τὰ 60 ο)ο ἦτο ἄξιο οἴκτου, ἕνα παρείσακτο κοπάδι ἀνικάνων ποὺ γύρεψε νὰ γεμίσει τὸ ἄδιο του μπουγκὶ μὲ τὸ ἄδιο του κεφάλι. Ἀφοῦ εἶναι βέβαιο ὅτι οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ'τοὺς παληοὺς μας βουλευτάδες μᾶς παρουσίασαν ἕνα κυκεῶνα ἀπὸ μικρὰ πνεύματα, ποὺ ἐστροβιλίσθησαν γύρω στὸ ἀνέλπιστο αὐτὸ ψηλὸ μανσούπ, καὶ τοὺς; ὁποίους φαίνεται ἡ παληὰ γλύκα τοὺς; κάνει νὰ ξερογλύφωνται καὶ πάλι γιὰ νέο, ἔστω νόμιμο, βούτηγμα μέσα στὸ ταμεῖο τῆς Ἑλλάδας. Ἀφοῦ αὐτὰ εἶναι ὅλα παραπάνω ἀπὸ βέβαια, ἐμεῖς; οἱ ἔφεδροι ἃ; τοὺ: θαρέψουμε μὰ γιὰ πάντα πεθαμένους. Ἂν τώρα οἱ καφενέδε; τῆς Ἀθήνας θέλουν νὰ τοὺς ξέρουν γιὰ ζωντανοὺς τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει, μεῖς μιὰ φορὰ πρέπει νὰ τὸ βίλουμε στὸ νοῦ μας πὼς; γιὰ τὴν προκοπὴ στὴ Κοινωνική μας ζωὴ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους κοινούργιους γιὰ νὰ μᾶ; δείξουν τὰ μονοπάτια της. Τὴν ἀσυνειδησία, τὴν ἐκμετάλλευση, θὰ τὴν χτυπήσουμε κατακέφαλα ὅπου καὶ ἂν τὴν ἀντεσμώσουμε, ὅπου καὶ ἂν τὴν βροῦμε, μὰ ἔστω σὲ ὑποψήφιους εἴτε καὶ σὲ ἐπιτυχῶντας.

Αὐτὸ λοιπὸν ἃς τὸ σημειώσουν καλὰ καὶ οἱ παλιοὶ καὶ ὅσοι ἀπ' τοὺς καινούργιους ἑτοιμάζονται γιὰ βουλευτικὸ φράκο καὶ ἃ; κάτσουν στ' αὐγά τους. Ὁ Λαός, οἱ ψηφοφόροι δηλαδὴ, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσουν αὐτὴν τὴν ἀλήθεια ἀπ' τὴ ψευτιὰ, δασκαλεμένοι ἀπὸ μᾶ, ἔγειναν γνῶστες; τῶν σκέψεων καὶ τῶν σκοπῶν των.

Οἱ καινούργες; ἐκλογὲς θ' ἀντικρύσουν ὀργανώσεις καλὰ διαφεντεμένες; μὲ μάτια τέσσερα, κι'ἀλλοίμονο στ'ἀνθρωπάκια ποὺ θὰ ἔχουν τὴν ἀδιαντροπιὰ καὶ τὸ θάρρος νὰ ξεπροβάλλουν ὡς ὑποψήφιοι.

Οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς ποὺ δὲ θὰ παραδεχθοῦν ποτὲ; μὰ ποτὲ; νὰ γίνουν κορόϊδο κομιανοῦ κατεργαρίκου, θὰ ζητήσουν ἀπὸ τώρα νὰ βροῦν σληθινοὺς χαραχτῆρες, μὲ χωρὶς ἐκμεταλλευτικὸ ταλέντο.

Ἀγνούς. Καὶ θὰ τοὺς; ποῦν : Κύριοι, ἔχετε ἱερὰ ὑποχρέωση νὰ διαθέσητε τὴν ἀγνή σας δράση γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου. Ἡ ἀδιαφορία σας ποὺ δείχνετε γιὰ τὰ γενικὰ συμφέροντα εἶναι ἐγκληματική καὶ θὰ σᾶς χορακτηρίσουμε ἀσυνειδήτους ἂν ξακολουθεῖτε νὰ ἀδιαφορεῖτε.

Τοὺς χαραχτῆρες αὐτοὺς, ποὺ εἶναι κρυμμένοι καὶ σκορπισμένοι στὶς γωνιὲς τοῦ νησιοῦ μας, καὶ ποὺ μονάχα οἱ ἔφεδροι, ἐμεῖς τὰ λαγωνικὰ, τοὺς; ἔχομε σχεδὸν ἀνακαλύψει, τοὺς; χαραχτῆρες αὐτοὺς ποὺ ἀπέφυγαν ὡς τὰ τώρα νὰ ἀνακατευθοῦν στὶς πολιτικὲ; γιὰ νὰ μὴν τρῶφτοῦν μὲ τὸ φαῦλο παρελθὸν, τοὺς χαραχτῆρες αὐτοὺς; θὰ τοὺς; παρακαλέσουμε νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὸ νησί μας; στὶς ἐκλογὲ; καὶ ἄμα δὲ θελήσουν θὰ τοὺς; πάρωμε ἀπ' τὸ χέρι καὶ θὰ τοὺς; ποῦμε : Εἶναι καθῆκόν σας.Εἶναι ὑποχρέωση σας.Μπρός.

Παλαιόκηπος *Μ. Μίδης*

Οἱ μεγαλοκοιλαράδες τοῦ Παλαιοκήπου

Ἀριθ. Πρωτ. 146

Προχτὲς; τρία διαλεχτὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου μας ὕστερα ἀπ' ἕνα γράμμα τοῦ ἐν Ἀφιὸν παραμένοντος ὡς αἰχμαλώτου συγχωριανοῦ μας Κων)τίνου Π. Καφετζῆ, γύρισαν δίσκο στα διάφορα καφενεῖα καὶ μαγαζιὰ γιὰ νὰ μαζέψουν λίγα χρήματα καὶ νὰ τοῦ τὰ στειλουν ὅπως παραγγειλε. Μαζύ τους γύριζαν καὶ τὸ γραμμα του γιὰ νὰ τὸ δείχνουν σὲ καμπόσους ποὺ γιὰ νὰ συγκινηθοῦν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸ διοβάσουν. Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε ἕνας πόνος χωρὶς τέλος ποὺ μονάχα λίγοι τὸν κατάλαβαν καὶ ἀπόδειξις πὼς; μαζεύτηκαν μονάχα 170 δραχμές.

Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία τῶν μεγαλοκοιλαράδων τῆς Κοινότητάς μας ποὺ μονάχα γιὰ τοὺ, ἀσκοὺς των ἔμαθαν νὰ ξοδεύουν τοὺ ;ἐκθέει πολύ' ἦταν μιὰ εὐκαιρία ποὺ ἔπρεπε νὰ δεῖξουν γιὰ ἕνα τους συχωριανὸ ἕνα πλατὺ ἐνδιαφέρο, ποὺ θὰ καθίστα τὴν περαιτέρω αἰχμαλωσία του, λιγώτερο πικρή' δὲν τὸ ἔκαμαν, δὲν τὸ ἔκαμαν γιατὶ εἶνε μικρόψυχοι καὶ τοὺς τέτοιους; μονάχα ἡ περιφρονησή μα; τοὺ; ἀξίζει.

29)6)23 *ΣΕΣ Παλαιοκήπου*

Μιὰ θεατρικὴ παράσταση

Μιὰ εὐχάριστη κίνηση πρὸς τὴν πρόοδο ἄρχισε νὰ κάνει ὁ Σύνδεσμος Ἐθνικῆς Σωτηρίας Στύψης— Ὑψηλομετώπου.

Ἐπωφελήθηκε τῆς παρουσίας κάποιου ἠθοποιοῦ ἐφέδρου, καὶ ἀπέδειξε τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ συναδελφο. Τὸν ὑποστηριξε, καὶ μὲ τὴ συνεργασία ἐρασιτεχνῶν, ἔδωκε στὸ Κοινὸν τῆς Στύψης μιαν ἀπολαυστικὴ βραδειά. Ἕνα δραματάκι, ἕνας μονόλογος δραματικός,ἕνα λαχεῖο, καὶ δύο κωμωδίες, ἦτανε τὸ πρόγραμμα, ποὺ ξετυλίχτηκε θαυμάσια, μπροστα σὲ ἀρκετὸ κόσμο, παρ' ὅλη τη σ.ενάδα τοῦ σαλονιοῦ, καὶ παρὰ τὴ ραγδαία βροχή. Καὶ μᾶ; δόσηκε εὐκαιρία νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ Σύνδεσμος Ἐθνικῆς Σωτηρίας θὰ μπορεῖ εἰς τὸ μέλλον νὰ διαθέσει γεροὺς ἐρασιτέχνες; οἱ ὁποῖοι ἅμα προγυμνασθοῦν θὰ μᾶ; παρουσιάσουν ἐκπλήξεις. Μαθαίνουμε πὼ; μιὰ τέτοια ἔκπληξη θὰ μᾶς προετοιμάσουν γιὰ τὴν 11 Σεπτεμβριου ποὺ θὰ ἑορτάσει ὁ Σύνδεσμος. Εὐχόμεθα νὰ μὴ γελαστουμε στις πληροφορίες μας, ὅπως; δυστυχῶς τὴν πάθαμε πρὸ καιροῦ.

Ὑψηλομέτωπο 3 Ἰουλίου 1923

Μὲ ἀγάπη

Βουνήσιος

Υ. Γ. Στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Γιάνκου Καλλιπολίτη ποὺ πρόσφερε μὲ τόση προθυμιὰ τὴν ἀποθήκη του γιὰ τὴνπαράσταση, ὡς καὶ γιὰ τὰ ἐν γένει φιλοπρόοδα του αἰσθήματα, φαίνεται ὅτι ὁ Σύνδεσμος Ἐθνικῆς Σωτηρίας Στύψης—Ὑψηλομετώπου θὰ εὕρει γιὰ τὸ μέλλον ἕνα ἔνθερμο ὑποστηρικτή. *Ὁ ἴδιος*

Ἕνα γράμμα συχώρεσης

Κύριε Διευθυντή,

Σᾶ, ἐσωκλείουμε γιὰ δημοσίεψη ἕνα γραμμα ποὺ μᾶς ἔστειλε σήμερα ὁ νεαρὸς συχωριανός; μας ποὺ τὸ ὑπογράφει. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ὁ ΣΕΣ Μυστεγνῶν θεωρεῖται ἱκανοποιημένος καὶ παραιτεῖται ἀπ' τὴ δικαστικὴ καταδίωξη ποὺ τοὺχε κάνει.

Πρὸς τὸ Συμβούλιον ΣΕΣ Μυσιεγνῶν.

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνω ὑμῖν τὴν παροῦσαν μου μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως μὴ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεχθέντα εἰς βάρος τοῦ ὑμετέρου ἐγκρίτου Σωματείου, ἐξαιτούμενος πρὸς τοῦτο τὴν συγγνώμην σας· βέβαιοι ἐστὲ ὅτι εἰ, τὸ μέλλον θέλετε ἔχει ἐν ἐμοὶ ἕνα τῶνἐνθέρμων ὑποστηρικτῶν.

Μυσιεγνὰ 6—7—23

Διατελῶ μετὰ τιμῆς;

Β. Θ. Σταυράκης

Συχαρίκια

Τὸν ἀγαπητό μας φίλο κ. Μ. Κρητικὸν Πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου μας τὸν τελέσαντα τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του Ἀνδρονίκης μετὰ τοῦ κ. Δημ. Ξουλέλλη συγχαίρομεν αὐτόν τε καὶ τὸ νέον ζεῦγος εὐχόμενοι ἀνθόσπαρσιον τὸν βίον των.

Μεσαγρὸς 5—7—23

Ὁ Σ. Ε. Σ.

⁂

Στὸν ἀγαπητὸ συνάδερφο Ἀλέκο Ὀρφανὸ ποὺ στεφανώθηκε μὲ τὴν ὡμορφη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ μας Ἀνδρονίκη Τρέτα εὐχεται ὁ Σύνδεσμός μας νὰ ζήσουν χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Ὁ Σ. Ε. Σ. Πλακάδου

Ἀγαπητή μου «Καμπάνα»,

Ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεσι γιὰ τὰ προσφυγικὰ ὅσο καὶ γιὰ τὰ τοπικὰ ζητήματα σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ φιλοξενήσεις σὲ μιὰ γωνιὰ αὐτὸ τὸ γράμμα μου. Ἡ «Γκραβαλιανὴ Φωνὴ» μὴ βρίσκοντας πιὰ **ἠθικὸ** ἀποκοίμπι, ὕστερα ἀπ' τὸ ξετίναμμα πούκανα τοῦ ἐκδότη της τοῦ φίλου Θεινάση,— Ἄνοιγε εἴπαμε τὰ προσωπικό, οἰκογενειακὰ γράμματα τοῦ προϊσταμένου του κ. Μαυρομάτη στ' Ἀϊβαλή, συνελήφθη, στάλθηκε ΔΕΜΕΝΟΣ στην Ἁρμοστεία,διώχτηκε μὲ τὶς ΚΛΩΤΣΙΕΣ καὶ ὅταν ἦρθαν ἐδῶ οἱ ἀδερφοὶ πρόσφυγες βγῆκε καὶ κάνει καὶ κεῖνος τὸν πρόσφυγα καὶ μάλιστα — κυττέξτε θράσος! — τὸ διαφεντεφτή τους γιὰ νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύεται — κατέφυγε σήμερα στὴν ΑΝΤΡΕΙΑ! Μὲ βρίζει τὸ λοιπὸν **ἀνάντρο**. Ἀπαντῶ ὄχι γιὰ κείνονε — εἴπαμε πὼ; μὲ Γκραβαλῆδες δὲ στέκε. νὰ συζητᾷ κανένας — μὰ γιὰ τοὺ; πρόσφυγε; ποὺ πρέπει νὰ καταλάβουνε ἐπὶ τέλους,ὅσοι δὲν τὸ νοιώσανε ἀκόμα, ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπο; ποὺ φροντίζει **τάχα** γιὰ τὸ καλό τους.

ΑΝΑΝΤΡΕΙΑ δὲν εἶνε νὰ γράφει; μὲ ψευτόνομα ποὺ εἶνε πιὸ γνωστὸ ἀπ' τὸ νομά σου. ΑΝΑΝΤΡΕΙΑ εἶνε νὰ εἶσαι **στρατεύσιμος**, νὰ πολεμᾶνε ὅλοι οἱ Ἀϊβαλιῶτες; κι' ὅλοι οἱ Μικρασιάτες; στὸ μέτωπο, νὰ πολεμᾶνε ἀκόμα ὅλοι οἱ νησιῶτες κι' ὅλοι οἱ Παλιοσαδίτες ὡς; ἀπὸ κάτου ἀπ' τὸ Ταίναρο γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς ἰδιαίτερής σου Πατρίδας, τοῦ Ἀϊβαλιοῦ π. χ., καὶ σὺ νὰ λιποταχτεῖς, καὶ νὰ κρύβεσι μέσα σὲ δημόσια γραφεῖα καὶ δημοσιογραφικὰ καὶ νὰ γράφεις ἀπὸ κεῖ πολεμοχαρῆ καὶ φλογερὰ πατριωτικὰ ἄρθρα. Αὐτὸ εἶνε **ἀναντρεία**.Δὲν ἔχω δίκιο;

Σ. Ἀκρογιάλης

Υ. Γ. Ὑπογράφω καὶ πάλι μὲ τὸ ψευτόνομα **Ἀκρογιάλης**. Ἐπειδὴ ὁ κ. Γκράβαλης τὰ ἔβαλε μὲ τὸν **ἀνταποκριτὴ** τοῦ «Ἑλ. Λόγου» Ἀθηνῶν τὸν κ. Ἀκρογιάλη' κι' ὄχι μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ «Ἑλ. Λόγου» Μυτιλήνης τὸν κ. Παπανικόλα.

Ὁ ἴδιος

Σ. Ἀκρ.

Σχολικὴ γιορτὴ στὰ Πάφλα

Καὶστὸδικόμαστὸ χωριὸ ἠδέτήσια σχολικὴ γιορτὴἔγεινελσμπρά.Κόσμος ἔκλεκτὸς καὶ ἀπὸτὰδύσφῦλαπαρευρέθηκε γιὰ ν'ἀκούσῃ τὸ μελετημένο σύνολο τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μας. Παρουσιάσανε οἱ μικροὶ σύτοι πολῖται τῆς οὔριο θαυμάσια πρόοδο. Οἱ δασκάλοι τους ἃς ὑπερηφανεύωντοι γι' αὐτό. Καὶ θὰ εἶνε ἀγνωμοσύνη μας ἂν παραλείψωμε νὰ τοὺ; ἀναφέρωμε. Ὁ κ. Παναγωτόπουλος ἀληθινὰ παιδαγωγὸς χωρὶς ὑπερβολὴ τοῦ ἀξίζει ἕνα μεγάλο μπράβο· ἄλλος τόσος ἔπαινος γιὰ τοὺς κ. κ. Παπὰ Μιχαὴλ καὶ Πᾶνοι Χ" Ἀργυρίου καὶ τὸν Σχολάρχην μας Εὐσ. Εὐαγγελνόν. Οἱ δασκάλες μα; Δ)δες; Κλεονίκη Ἀδαλῆ καὶ Μαριάνθη Ἀγοραστοῦ ἐτίμησαν τὴν ἰδιαίτερή τους πατρίδα φροντίζοντες νὰ παρουσιάσουνε τὸ maximum στὶς προσπάθειές του γιὰ τὴ μόρφωση τῶν αὐριανῶν μητέρων τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς Πατρίδος.

5 – 7 – 23.

Ο ΣΕΣ Παμφύλων.

Στὸ πρατήριο Ἀγ. Εἰρήνης

Κε Διευθυντὴ τῆς «Καμπάνας»

Μὲ τὸ γράμμα μου τοῦτο σᾶ; παρακαλῶ νὰ ἐκφράσετε τὰ φρονήματα μας παρίπανα—τὰ δικά μου κι' ὅλων τῶν προσφύγων—ἐναντίον τῶν κ. διανομέων τοῦ ψωμιοῦ, τοῦ μόνου βοηθήματος τόσων χηρῶν κι' ὀρφανῶν. Ἂν λογοχίρη ἐγὼ ἀναγνάζουμαι νὰ πάω δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὴ βδεμάδα στὰ περίχωρα, βολοδέρνοντας, γιὰ νὰ ζήσω τὰ τέσσερα ὀρφανά μου, καὶ τύχει νὰ ἀργοπορήσω δυὸ μέρες πρέπει νὰ χάσω τὸ ψωμί μου; Τί γίνεται; Ποιὸς τὸ τρώει μέσα στὸ πρατήριο τῆς Ἀγ. Εἰρήνης;

Μὲ λίγα λόγια οἱ κύριοι τοῦτοι γυρέβουνε ὁλόεια προφάσε; κι' ἀφορμὲς, γιὰ νὰ μᾶς κόβουν τὸ πικρὸ ψωμὶ τῆς μαύρης προσφυγιᾶς μας.

Ἐξηγῆστε μου τουλάχιστο ἐσεῖς κ. διεφθυντὴ τί ἀνθρώπους πάει καὶ διαλέγει τὸ κράτος γιὰ νὰ ρίξει στὰ χέρια τους τὶς τύχες τῶν προσφύγων.

Μ' ὑπόληψη

Χριστίνα Σ. Κρυσταλλίδη

Γιὰ στεφάνι

Ὁ κ. Γεωργ. Καρακώστας ἀντὶ στεφάνου γιὰ τὸ φίλο του Στροτῆ Κουκιέλλη, προσέφερε 50 δραχμὲς στὸν ΣΕΣ Μυτιλήνης.

ΔΗΛΩΣΗ

Παρακαλοῦμε ὅποιος ξέρει τίποτα γιὰ τὸν Κρητικὸ Ἔφεδρο φαντάρο Παπαοικονόμου Γεωρ. τοῦ Μιχαὴλ ποὺ στὴν Ἀνατολὴ ὑπηρετοῦσε στὸ 8ο Σύ)μο, Ἰ πολυβολαρχίας τῆς IV Μεραρχίας νὰ μᾶς γράψη, ἢ ἂν εἶναι ἐδῶ ἢ στὰ χωριὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσει νὰ περάσει ἀπ' τὸ Γραφεῖο μας γιὰ μιὰν ὑπόθεσή του. 1—2

εἶναι ποὺ λένε «μονομαχία πυροβολικοῦ». Τότες γίνεται κάτι τρομερὸ καὶ ὡραῖο. Εἶναι τὸ πιὸ μεγαλόπρεπο πρᾶμα ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ νιώσω στὴ ζωή μου. Στὰ ριζὰ τῶν βουνῶν ἁπλώνουνται γιορντάνια ἀπὸ διαμάντια ποὺ ἀστράφτουνε μιὰ σειρὰ καὶ σβύνουνε. Εἶναι οἱ πυροβολαρχίες ποὺ «βάλλουν» μὲ τὴν ἀράδα. Τότες οἱ λαγγαδιὲς ἀρχίζουνε νὰ οὐρλιάζουν, νὰ κλαῖνε καὶ νὰ γαυγίζουν δίχως ἀνάπαψη. Ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ γίνεται κολασμένος χαλασμός. Ὁ ἀγέρας ἔχει γλῶσσες καὶ σφυρίζει λυσσασμένα.

(Ἔχει συνέχεια)

Περίληψις Διακηρύξεως

Ἀριθ Πρωτ. 8973

Ὁ Νομάρχης Λέσβου διακηρύττει ὅτι:

Ἐκτίθεται εἰς πρώτην μειοδοτικὴν δημοπρασίαν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν.

1) Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἀπὸ 42ου μέχρι 44ου χιλιομ. τοῦ τμήματος τῆς ὁδοῦ Κελλονῆς—Μηθύμνης κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ Λέσβου συντεχθεῖσαν μελέτην δαπάνης ἐκ δραχμῶν 18000.

2) Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἀπὸ Μυτιλήνης—Θέρμα (Κόλπου-Γέρα.) μέχρι Λερίσσης χιλιομ. 0—9 καὶ 875 κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ Λέσβου συντεχθεῖσαν μελέτην δαπάνης ἐκ δραχμῶν 14000.

3) Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἀπὸ Περίματος μέχρι Παπάδου τμήματος τῆς ὁδοῦ Πλωμαρίου (μέσον Περίματος) χλμ. 10—15 κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ Λέσβου συντεχθεῖσαν μελέτην ἐκ δραχμῶν 90000.

4) Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς ὑπὸ κατασκευὴν νέας γεφύρας ἐκ σιδηροπαγοῦς σκιροκονιάματος τῆς κειμένης παρὰ τὸ 24ον χιλιομ. τῆς ὁδοῦ Μυτιλήνης-Γέρας-Πλωμαρίου, κατὰ τὴν συμπληρωματικὴν μελέτην δαπάνης ἐκ δραχμῶν 10000 τὴν συντεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ Λέσβου.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ τὴν 15 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ὁποίων οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ καθ' ἑκάστην καὶ ὥραν 9—12.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 2 Ἰουλίου 1923.

Ὁ Νομαρχῶν Διευθυντὴς

1—2 *Βακαλόπουλος*

Η ΤΡΑΠΕΖΑ Ἀδελφῶν Π. Χ" Χριστόφα γνωρίζει εἰς τοὺς καπνοκαλλιεργητὰς καπνοῦ ὅτι παραχωρεῖ δάνεια εἰς Δολλάρια ἀποδοτέα εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα τὴν 15 7)βρίου προσεχοῦς ἐντόκως πρὸς 6 ο)ο ἐτησίως καὶ δύνανται οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ὅπως παρουσιαζοντες τὰς ἀδείας φυτεύσεως καπνοῦ λομβάνωσιν τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς ποσά. 5—5

ΚΑΜΠΑΝΙΕΣ

Η Πολιτική

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Ἀλωνισιὴς 8.

Ἂν πιστέψουμε τὶς τελευταῖες εἰδήσεις — ἀκαθόριστες καὶ συγκεχυμένες — ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴ Δωζάνη, φαίνεται, πὼς οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ οἱ Τοῦρκοι κατάλήξαν σὲ κάποια συμφωνία διὰ τὰ τοπομερίδια καὶ τὴν ἐκκένωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τί εἴδους συμφωνία εἶ ε αὐτὴ καὶ πῶς καθωρίσθησαν τὰ καθέκαστα, ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσει κανένας μέσα ἀπὸ τὰ λιγοστὰ καὶ μπερδεμένα τηλεγραφήματα. Ὑπεχώρησαν οἱ Γάλλοι στὸ ζήτημα τῶν τοπομεριδίων καὶ ποιὸς λόγος τοὺς ἀνάγκασε; Ἀφῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴ συνθήκη τὸ ζήτημα αὐτὸ γιὰ νὰ καταλήξουν ὅπως-ὅπως σὲ μιὰ ψευτοειρήνευση τῆς Ἀνατολῆς; Προβλήματα ποὺ ὁ καιρὸς θὰ μᾶς ξεδιαλύνει. Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες θὰ εἶνε καλοδεχούμενη κάθε τέτοια προσπάθεια γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε καὶ νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε μιὰ μερικὴ ἀποστράτευση. α.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΕΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Τὴν Κυριακὴ ποὺ μᾶς πέρασε γένηκαν οἱ ἐκλογὲς τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ΣΕΣ Μυτιλήνης, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακοίνωση ποὺ μέρες τώρα δημοσιευούτανε στὸν τύπο. Οἱ ἐκλογὲς γένηκαν στὴν αἴθουσα ἑορτῶν τοῦ Γυμνασίου μὲ ὅλη τὴ σοβαρότητα καὶ τὴ σεμνότητα ποὺ ποιοῦ διακρίνει τοὺς ἐφέδρους μας. Ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ποὶ ἐπέβλεψε στὴν ψηφοφορία ἤτανε οἱ κ. κ. Ὀρφανίδης, Ν. Γκαγκάνη, καὶ Γ. Τζαννῆς ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ κ. Νίκου Πασσαλῆ. Ἡ ψηφοφορία ἐβάσταξε ὡς τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ. Ἐψήφισαν οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἐφέδρους ποὖναι γραμμένοι στὸ Σύνδεσμο. Ἔμειναν δίχω; νὰ ψηφίσουνε πάνω κάτω τετρακόσοι, ποὺ εἴτε δὲν εἶχανε βγάλει βιβλιάριο, εἴτε δὲν τὄχανε μαζύ τους. Καὶ μιὰ γραφικὴ λεπτομέρεια. Οἱ ἐφεδροι τοῦ Καγιαννιοῦ μπήκανε σὲ σημαιοστόλιστα λεωφορεῖα μὲ μουσικὴ ἐπικεφαλῆς καὶ τραγουδῶντας κάναν παρέλαση πρὶν πάνε στὴν κάλπη.

Πορτοκάτου βίζουμε ὅλους τοὺς ὑπηψήφιους μὲ τοὺς ψηφοὺς ποὺ πῆρε καθένας τους. Οἱ πρῶτοι πέντε εἶναι αὐτοὶ ποὺ διαλέξαν οἱ ἐφεδροὶ μας γιὰ νὰ διοικοῦνε τὸν τοπικὸ ΣΕΣ τῆς πρωτεύουσας. Αὐτοὶ οἱ πέντε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἑπτὰ ποὺ θὰ διαλέξουν τὰ χωριὰ θὰ κάνουν τὴ μεγάλη Διοικοῦσα Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Συνδέσμων Ε. Σ. τοῦ Νομοῦ Λέσβου. Οἱ νομικοὶ ἀντιπρόσωποι ποὖχανε τὴν κολοσύνη μαζὺ μὲ τὴν ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ νὰ παρουσιασθοῦνε στὶς ἐκλογὲς καὶ στὴ διαλογὴ εἶνε οἱ ἐφεδροι δικηγόροι τοῦ Συνδέσμου κ. κ. Δ. Καλλιγιάννη, Τ. Χριστοδουλίδης καὶ Α. Ἀλαμανέλλης.

Ἀμμανίτης Ξ. ψήφους 681, Σκοῦφος Ἀθαν. ψ. 655, Κλήμης Εὐμ. ψ. 608, Μυριβήλης Στρ. ψ 514, Μολίνος Παν. ψ. 513, Κρητικᾶς Στελ. ψ. 198, Παυλακέλλης Γεώρ. ψ. 58, Παπανικόλας Γ. ψ. 39, Γροσσομανίδης Β. ψ. 38, Χριστοδουλίδης Μ. ψ. 36, Βομβούρης Δημ. ψ. 34, Διαλεχτὸς Παν. ψ. 30, Χ" Χριστόφας Νίκο ψ. 24, Δοῖκας Γεώργ. ψ. 23, Ζερμπίνης Παν. ψ. 23, Ἀποστολέλλης Ἀν. ψ. 17, Κεφάλας Παναγ. ψ. 16, Σημαντήρης Κ. ψ. 15, Ἰακώβου Ἰγνάτ. ψ. 12, Τσεσμελῆς Εὐστρ. ψ. 12, Νικήτας Παναγ. ψ. 9, Γιαννέλλη Κωνστ. ψ. 8, Γαληνὸς Γρηγορ. ψ. 8.

Παρακολουθεῖτε στὸν «Ἀλκαῖο»

Τὸν «Υἱὸν τῆς Νυκτὸς»

Εἶναι μιὰ ὑπέροχη ταινία.

Μὲ γειά σας!

Ἀποφασίσατε νὰ ρίψετε κοινούριο κουστοῦμι; Προσέξετε. Ἂ δὲν θέλετε νὰ τὴν πάθετε χώτικη, περάσετε πρῶτα ἀπ' τὸ κασμηράδικο Τριγωνίδη καὶ Κερετζῆ ποὖναι στὴν Κεντρικὴ Ἀγορὰ γιὰ νὰ δῆτε τιμὲς καὶ χρώματα, καὶ κατόπι ἀπ' τὸ ραφτάδικο τοῦ Νίκου Παρασκευαΐδη γιὰ νὰ δῆτε τιμὲς καὶ γοῦστο.

ΜΟΝΑΧΑ

Μονάχα στὸ «Νέο Κέντρο» ἔξω ἀπ' τὸν «Ἑλ. Λόγο» θὰ βρῆτε δροσιά. Μονάχα ἐκεῖ θὰ δῆτε ρωμάντσα. Μονάχα ἐκεῖ θὰκούσετε τὴν περίφημη μαντολινάτα νὰ μαγεύει τὸν κόσμο. Μονάχα ἐκεῖ θὰ πιῆτε στίπτυρο τῆς ἀθρωπιᾶ, καὶ θὰ φατε μεζέδες μερακλήδικους. Μονάχα ἐκεῖ θὰ βρῆτε περιποίηση ποὺ σᾶς σκλοβώνει.

ΣΑΠΙΕΣ ΨΥΧΕΣ

Τὴν περασμένη βδομάδα ἡ Κοινωνία τῆς Μυτιλήνης συγκινήθηκε ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς ἀπὸ μιὰ τραγωδία ποὺ ξετυλίχτηκε γοργὰ καὶ ἄγρια μέσα σένα ἀπὸ τὰ ἀρχοντάδικα μέγαρα τοῦ Ἀκλειδιοῦ. Ἐνῶ ὁ γνωστὸς ἔμπορος καὶ πράκτωρ ἀσφαλειῶν Π. Τζωρτζίδης καθότανε μὲ τὴν αὐλή τοῦ ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά του, μπῆκε ὁ ἀπολυμένος ἔφεδρος ἀνθ)γὸς Στρατῆ Κουκέλης καὶ τοῦ φώναξε: «Θὰ σὲ σκοτώσω!» Κατόπι τοῦ ἄδειασε στὸ στῆθος τρία φυσίγγια μένα κοντὸ πολεμικὸ μάνλιχερ. Στὸν ἴδιο τόπο βρέθηκε κιὸ Στρατῆς Κουκέλλης μένα θανάσιμο διαμπερὲς τραῦμα στὴν κοιλιά. Πρὶν πεθάνει εἶπε πὼς αὐτοχτόνησε ἀπατός του.

Αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς τραγωδίας ἤτανε μιὰ γυναίκα. Εἶναι μιὰ φτωχὴ νέα ποὺ τὴν εἶχε ὁ Τζωρτζίδης δαχτυλογράφο καὶ μὲ τὰ λεφτά του τὴν ξεμαύλισε. Αὐτὴ τὴν κοπέλα τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ Κουκέλης καὶ σὰν ἀπολύθηκε τὴν ἀρραβωνιάστηκε. Σὰν ἔμαθε τὴν περασμένη της ἱστορία καὶ τὸν ἀτιμαστή της, πῆγε καὶ τόνε σκότωσε. Αὐτὰ εἶναι μὲ τὶς συντομότερες γραμμὲς τὰ γεγονότα. Γύρου σαὐτὰ κυκλοφοροῦνε καὶ διάφορες φῆμες ποὶ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ —ἀπ' τοὺς κύκλους τοῦ Τζωρτζίδη —ἀγωνίζουνται νὰ μαυρίσουν τὰ ἐλατήρια ποὺ ὅπλισαν τὸ χέρι τοῦ Κουκέλη, κιὰπ' τὴν ἄλλη μεριὰ— ἀπ' τὴ μέση τάξη κιὰπ' τὸν ἐφεδρικὸ κόσμο—ἀγωνίζουνται νὰ παρουσιάσουν τὸν Κουκέλη σὰν ἕνα ἡρωϊκὸ πρότυπο τίμιου καὶ ἄγνοῦ παλληκαριοῦ, ποὺ βαρώντας κατάστηθα τὸν Τζωρτζίδη, βάρεσε τὴ μερίδα αὐτὴ τῶν ἀπόλεμων παραλήδων, ποὺ ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ λείπανε τὰ παλληκάρια στὸν πόλεμο μεταχειριζούτανε τὰ πλούτη τους γιὰ νὰτιμάζουνε τὶς κοπέλλες ποὺ πέρνανε στὴ δούλεψή τους γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Γιαὐτὸ καὶ ἡ κηδεία τοῦ Στρατῆ Κουκέλλη εἶχε ἕνα παράξενα ἐπιβλητικὸν χαραχτῆρα.

Ἀκολούθησαν καμμιὰπενταχοσαριὰ ἔφεδροι καὶ πολλοὶ φτωχοὶ καὶ ἐργάτες. Κι' ὅλοι αὐτοὶ περάσανε ἀμίλητοι καὶ αὐστηροὶ μέσ' ἀπ' τὴν ἀγορὰ, σφίγγοντας στὰ χείλη τους μιὰ σιωπὴ ποὺ ἔλεγε πολλά. Ἤτανε μιὰ διαμαρτυρία βουβὴ μὰ δυνατὴ ἐνάντια στοὺς σάτυρους ἐκμεταλλευτὲς τῆς φτώχιας. Γιατὶ ὁ Τζωρτζίδης ἤτανε ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ λογαριάζουνε πὼς θἄχει στείλει ὡς τὴ μέρα ποὺ τόνε σκοτώσαν 5—6 ὑπηρέτριές του στὸ δρόμο τοῦ μπορντέλλου.

Ο ΤΥΠΟΣ

Ἤτανε χαραχτηριστικὴ ἡ στενοχώρια τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας γνώμης γύρου στὸ ζήτημα. Κανένας δὲν τόλμησε νὰ σκαλίξη βαθειὰ τὰ σίτια, καὶ νὰ πῇ τὴ γνώμη του. Ὁ «Ἑλ. Λόγος» ξερομόσσησε δυὸ νεκρολογίες, μιὰ γιὰ τὸ κάθε θῦμα. Ἡ «Σάλπιγγα» ἔγραψε μιὰ ἐνθουσιώδικη γιὰ τὸν Τζωρτζίδη, καὶ μόλις φάνηκε ἡ κηδεία τοῦ Κουκέλλη μὲ τὸν ὄγκο ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε, — ἔφεδροι = ψῆφοι — ἔγραψε ἄλλη μία στὸ ἴδιο στύλ καὶ γιὰ τὸν Κουκέλλη. Ὁ Λιακόπουλος τοῦ Φωτὸς, ποὺ γι' αὐτὸν ὁ «Κῆρυξ» ἔκανε ἀποκαλύψεις τὸν περασμένο Νοέμβρη πῶς ουζεῖ παράνομα μὲ μιὰ γυναῖκα, ἔγραψε μερικὰ λόγια δίνοντας μάθημα ἠθικῆς στὸν Τζωρτζίδη, καὶ ὁ «Ν. Κῆρυξ» ἔβαλε μὲν ἕνα λυρικὸ κομμάτι γιὰ τὸν Κουκέλλη, ἐνυπόγραφον δέ. Ἔτσι κανένος δὲν εἶπε τὴ γνώμη του καθαρὰ καὶ παστρικά, κι ὅλοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Παρακαλοῦμε πολὺ ὅποιος ἀπ' τοὺς συνδρομητές μας δὲν παίρνει ταχτικὰ τὸ φύλλο νὰ μᾶς τὸ μηνάει, καθὼς καὶ τὸν ἀριθμὸ ποὺ τοῦ λίπει.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΓΝΩΜΗ

Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε σχηματίσει γνώμη, κ' ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ τὴν ποῦμε. Ὁ ὑπεύθυνος γιὰ τὸ τρομαχτικὸ αὐτὸ γκρέμισμα δυὸ σπιτιῶν ποιὸς εἶναι; Ἡ γυναῖκα; ποὺ εἶχε ἴσως στοιχεῖα ἀνηθικότητα; μέσα της καὶ τὰ μυρίστηκε ὁ Τζωρτζίδης καὶ τὰ ἐκμεταλλεύτηκε; Μὰ δὲν εἶναι ἡ μόνη παρθένος ποὺ τὴν ἔπαθε στὴν δούλεψη τοῦ μακαρίτη. Ὁ Κουκέλλης; Ἂν διεφθάρθηκε τόπαθε μετὰ τὴν ἀπόλυσή του. Γιατὶ στὰ μεγάλα χρόνια τῶν ἐκστρατειῶν, ὅλοι μας τόνε ξέραμε πολὺ τίμιο, πολὺ ἴσιο καὶ πολὺ παληκάρι.

Μένει τώρα ὁ Τζωρτζίδης. Κ' εἶναι ὁ μόνος ἔνοχος. Αὐτὸς μὲ τὰ λεφτά του ἔκανε πόρνη τὴν ἀρραβωνιστικιὰ τοῦ Κουκέλη. Κιὰν ἀποδειχτῆ ἀπ' τὴν ἀνάκριση πὼς τὸ κίνημα τοῦ Κουκέλη δὲν ἤταν καθαρὸς ἰδεολογικό,—καὶ τότες δὲ θὰ ξηγιέται ἡ αὐτοχτονία—ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔκανε ἔτσι, ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε— τυχὸν—τὸν Κουκέλλη νὰ ξεχάση τὸ τίμιο καὶ σεμνὸ παληκάρι ποὺ γνωρίσαμε ὅλοι μας, θἄταν πάλι ὁ Τζωρτζίδης μὲ τὰ λεφτά του. Γιατὶ τὰ λεφτὰ ποὺ βγαίνουν δίχως ἐργασία, ἄκοπα καὶ εὔκολα, μποροῦν νὰ διαφθείρουν καὶ ἀτσαλένιους χαραχτῆρες.

ΚΑΚΟΗΘΕΙΑ

Ἡ χτεσινὴ «Γκραβαλικὴ Φωνὴ» τἄβαλε πάλι μὲ τὸν κ. Νομάρχη, καὶ τὸν κ. Διευθυντὴ τῆς Νομαρχίας. Ἔκαναν—λέγει—μιὰ ἄγρια ἔξωση, προσφυγικῆς οἰκογένειας καὶ μάλιστα οἰκογένειας ἐφέδρου. Ἐπειδὴ ἐνδιαφερνόμαστε—εἴπαμε—καὶ γιὰ τοὺς πρόσφυγες γενικὰ καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἐφέδρους πρόσφυγες, τρέξαμε καὶ ξετάξαμε τὴν ὑπόθεση. Καὶ μείναμε κατάπληχτοι ἀπ' τὴν κακοήθεια καὶ τὴν ψευτιὰ τῆς «Γκραβαλικῆς Φωνῆς». Νά, τί συμβαίνει: Κάποια προσφυγικὴ φαμηλιὰ ἔμενε σὲ σπίτι νοικιασμένο, τρίπατο χίλιων δραχμῶν τὸ μῆνα. Ὁ νοικάτορας ποὺ μάζεψε κοντά του ὅλους αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς του πρόσφυγες, καθυστεροῦσε ὀχτὼ μηνῶν νοίκι.

Ὁ ἰδιοχτήτης — πρέπει νὰ σημειωθῇ πὼς ὁ ἰδιοχτήτης ἔχει δοσμένα στοὺς πρόσφυγες τζάμπα τρία ἄλλα σπίτια καθώ; καὶ 1000 δραχμὲς γιὰ τὰ ὑπόστεγα — τὸν ἔκανε μήνυση καὶ τὸ Δικαστήριο διάταξε τὴν ἔξωση, ΣΥΦΩΝΑ *μὲ τὸ νόμο.*

Ἡ Νομαρχία δὲν ἀνεκατεύτηκε καθόλου στὴν ὑπόθεση κι' οὔτε μποροῦσε ν' ἀνεκατευθεῖ σὲ ζήτημα δικαστικῆς φύσεως. Μάζωξεν ὅμως ἀπ' τὸ δρόμο τὴν οἰκογένεια, τὴν ἴδια μέρα ποὺ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἐκτελέσανε τὴ δικαστικὴ ἀπόφαση, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε σπίτι πρόχειρο, τὴν ἐστέγασε μέσα στὸ μέγαρο τῆς Δέσχης τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἂς ἐχτιμήσουνε τώρα οἱ πρόσφυγες τὴν καλὴ πίστη καὶ τὶς διαθέσεις τῆς «Γκραβαλικῆς Φωνῆς» ποὺ ἀγωνίζεται διαρκῶς καὶ ἐγκληματικὰ νὰ φέρνει σὲ ἐχθρικὴ ἀντίθεση ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τοὺς Πρόσφυγας μὲ τὸ Νομάρχη καὶ τὶς Ἀρχὲς, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τοὺς ντόπιους μὲ τοὺς πρόσφυγες.

«... ΦΩΝΗ» ΒΟΩΝΤΟΣ...

Ἡ «Γραβαλικὴ Φωνὴ» δὲν εἶνε λέγει ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ γίνεται τὸ ξελάφρωμα τοῦ νησιοῦ μας ἀπὸ τοὺς πρόσφυγες. Καὶ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος ποιὸς τρόπος εἶνε αὐτός. ΜΟΝΑΧΟΙ τους οἱ πρόσφυγες, ΟΣΟΙ ΘΕΛΟΥΝ, χωρὶς κανένας νὰ τοὺς ΞΕΣΗΚΩΝΕΙ, δίχως νὰ τοὺς πεῖ ΚΑΝΕΝΑΣ νὰ φύγουν, ἀπὸ ΔΙΚΗ τους ΘΕΛΗΣΗ ΟΛΟΤΕΛΑ οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ ἔχουν γράμματα ἀπὸ δικούς τους καὶ ἔχουν πληροφορίες πὼς εἶνε καλλίτερα σὲ ἄλλα μέρη— καὶ εἶνε ἀσφαλῶς ἐπειδὴ σὲ κάθε ἄλλο μέρος; ἐξὸν ἀπ' τὴ Μυτιλήνη εἶνε λιγώτεροι πρόσφυγες — μονάχοι τους λοιπὸν σηκώνουνται, πέρνουν ἕνα εἰσιτήριο τζάμπα ἀπ' τὴ Νομαρχία καὶ φεύγουν ΟΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ. Αὐτὸς ὁ τρόπος; δὲν ἀρέσει στὸν κύρ Θανάση τὸν Γκράβαλη. Τὸ γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσει βέβαια ἐμεῖς τὸ ξέρουμε καὶ τὸ παραξέρουμε. Οἱ πρόσφυγες εἶνε τὰ θύματα ποὺ θαρρεῖ πὼς; θὰ μπορέσει νὰ ἐκμεταλλευτεῖ καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται· εἶνε ὁ ὀργανισμὸς ἀπ' ὅπου ὁ κὺρ Θανάσης ρουφᾶ τὴ ζήση του· καὶ φυσικὰ δὲν τοῦ συμφέρει νὰ ἀτροφεῖ ὁ ὀργανισμὸς αὐτός. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία· ἢ μᾶλλον ἔχουν σημασία κατὰ τοῦτο: ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴν ἀρέσει στὸν κ. Γκράβαλη ὅ,τι ἀρέσει στοὺς πρόσφυγες, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ θέληση τοῦ κ. Γράβαλη εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ θέληση τῶν προσφύγων.

Ὅπερ ἔδει δεῖξαι.

ΜΑΝΔΑΜΑΔΟΥ-ΣΚΑΜΙΑ

Τώρα ποὺ ἄρχισαν τὰ προκαταρκτικὰ γιὰ τὴν ἐπιδιόρθωση τῶν δρόμων τοῦ Νησιοῦ, παρακαλοῦμε τὴ Νομαρχία νὰ μὴν ξεχνάει τὸ τμῆμα Μανδαμάδου-Σκαμιᾶς, ποὺ ἂν τἀφίσουνε ἀκόμα λίγο, τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα ὅλα τὰ χωριὰ αὐτῆς τῆς γραμμῆς θἄναι ὁλότελα ἀποκλεισμένα ἀπὸ στεριὰ καὶ θάλασσα. !..

ΟΙ ΔΗΛΩΤΕΣ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ

Ἡ Μυτιλήνη μας ἀπόχτησε τὸνέο ζαρζαβατικὸ, τοὺς «Ζηλωτές». Εἴδαμε ἔντυπα φεῖ-βολὰν ποὺ φοβερίζουν τὶς γυναίκες μὲ μουντζουρώματα. Ἡ Ἀστυνομία μας ἄ; πάρη βόλτα τὰ τυπογραφεῖα τῆς πόλεώς μας κιὰ; πιάσει ἀπ' τἀφτὶ τὸν ἡλίθιο ποὺ τὰ κυκλοφόρησε. Κατόπι ἂς τὸν παραδώσει σὲ δυὸ χωροφύλακες κιὰ; τοὺ; ἀφίσει νὰ τὸν περιποιηθοῦνε σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο ποὺξέρουν αὐτοί. Θἄναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὅλοι θὰ χειροχροτήσουν τὴ γνωστὴ μέθοδο τοῦ «τιμήματος». Παράλληλα, καθένας ποὺ βγαίνει ἔστω μὲ γυναῖκα ἄ; μὴν ξεχνᾶ τὴν μαγκούρα του. Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ζῶα μπορεῖ νὰ τοῦ τύχη στὸ δρόμο καὶ κανένας «ζηλωτὴς τοῦ ξύλου». Avis aux amateurs!

«ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΔΗΣΤΗΣ...»

Τὸ σημερινὸ διήγημα τῆς 4ης σελίδας εἶναι ἕνα ἀνέκδοτο ἀριστουργηματάκι τοῦ Φ. Κόντογλου, τοῦ ἀγαπημένου ζωγράφου καὶ λογοτέχνη. Τὸ διήγημα τελειώνει στέλλο φύλλο. Ὁ Φωτῆς Κόντογλους εἶναι κ' ἔφεδρος ἀπ' τ' Ἀϊβαλί.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κ. Καρωμένον. Ἐπιτελεῖον 20 Σῆρος. Δὲν μποροῦμε νὰ παραλίβουμε πῶς ὁ κ. Ὑπασπιστὴς κρατοῦσε τὶς «Καμπάνες» σου καὶ γιατὶ σημειώνει τὰ ὀνόματα τῶν παραληπτῶν της. Εἶναι ἕνα πολὺ αὐστηρὸ Διάταγμα τῆς Ἐπαναστάσεως γιὰ τὴν καθυστέρηση τοῦ ταχυδρομείου τῶν φαντάρων. Νἀναφερθῇς στὸ Διοικητή σου, ἀφοῦ πρῶτα ρωτήσης τὸν κ. Ὑπασπιστὴ μήπως συμβαίνει τίποτα ἄλλο. Ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅλα ὅσα γράφετέ μας σύντομα καὶ λεπτομερῶς. Ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα διακόφτουμε τὴν ἀποστολή, ὡ; ποὺ νὰ μᾶ: ξαναδοσοιήσεις.

ΣΕΣ Ἀγιάσσου. Συμμορφωνούμαστε.

Πρόεδρον ΣΕΣ Σκούταρο. Συμμορφωνούμαστε γιὰ τὴν ἀποστολή. Ποιὲς ἐπιστολὲς γιὰ δημοσίευση λέτε, δὲν ξαίρουμε. Γιὰ νὰ μὴ δημοσιευτοῦνε καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχουν ἀπάντηση στὴν Ἀλληλογραφία, θὰ πεῖ πὼς δὲ φτάσανε στὰ χέρια μας.

Ε. Πλάτωνα. Ἁγία Παρασκευὴ — Πήραμε δραχμὲς 70. Περιμένουμε συνεργασία σας σὲ ὅλη καὶ συνδρομητές. Ἡ ἐκτύπωση ἀποσοβήθηκε. Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σᾶς γράψουμε.

Σ. Ε. Σ. Πλακάδου. Συμμορφωνούμαστε

Σ. Ε. Σ. Τενέδου. Σᾶ; στέλνουμε τὸ λογαριασμὸ ταχυδρομικῶς. Γιὰ τὴν ἀποστολὴ συμμορφωνούμαστε.

Ἄπορον πρόσφυγα. Ἐδῶ. Ἔχουμε γράψει κ' ἔχουμε ἐνεργήσει γιὰ τὰ Τούρκικα σπίτια ποὺ καταστρέφουνται. Ὁ κ. Νομάρχης ἔσταλε μιὰν αὐστηρὴ ἐγκύκλιο. Μὴν ξεχνᾶτε καὶ νὰ ὑπογράφετε κάθε τι ποὺ μᾶ; στέλνετε.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΟ

Ἐδῶ πουλιὰ δὲν κελαϊδοῦν
καὶ δέντρα δὲν ἀθοῦνε
Μόν, τὰ καϋμένα νιάτα μας
γέρνουν νὰ μαραθοῦνε.

Συλλέχτης Σ. Μ.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΛΗΣΤΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΦΟΒΟΣ

(Σύφωνα μ' ἕνα κιφτέρι γραμμένο τὸ 1838)

Μ' ἄλλα λόγια πῶς τὸν σκοτώσανε;— Βέβαια τοὺς; λῃστάδες τοὺς σκοτώνουν. Ἀλλά, νυστασμένε μου ἀναγνώστη, λάβε σὲ παρακαλῶ λίγη ὑπομονή· δὲν εἶμαι ὅσο κουτὸς φαντάζεσαι, ποὺ νὰ κουράζω τὰ μάτια μου ὅπως καὶ τῆς ἀφεντιᾶς σου, ἱστορώντας σου ἕνα πράμμα, ποὺ μπορεῖ κι' ἐσὺ τυχὸν νὰ εἶδες ἕνα ὅμοιο μὲ τὰ μάτια σου: Ὁ Φόβος δὲ σκοτώθηκε ὅπως ὅλοι οἱ λῃσιάδες. Ἐξ ἄλλου εἴμαστε πολὺ λίγοι παρὸν στὸ τουφέκισμα, κι' ἀπὸ μιὰν ἄλλη μερεὰ εἶνε ἔστι νόστιμη ἡ ἱστορία, ποὺ μόλο ποὺ τὸ στόμα μου εἶνε δίχως χάρες, δὲ θὰ στεναχωρηθῇς, γιατὶ ὁ Θεὸς πιπέρωσε τὰ συντέλεια τοῦ Ἰγνάτιου, μὲ τρόπο, ποὺ θὰ σοῦ φανῇ τὸ ἱστόρημά μου σὰν στρεῖδι τοῦ Πόρτο. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ σοῦ ἔρτῃ σὰν μιὰ σπιρτόζα μπρέζα ταμπάκος, καὶ νὰ πιάσῃς νὰ φτερνίζεσαι ἀπ' τὰ γέλοια, ὥς ποὺ νὰ σβύσῃς τὰ ψηφιά μου μὲ τὰ σάλια σου. Ὁ Θεὸς νὰ τὸ δώσῃ...

Τὸ κάτω-κάτω ὁ θανατωμένος ἦταν ἕνα πρόστυχο πούλουδο,—ἕνας κακὸς λύκος, ποῦ κουρέλιασε τὸ κορμί του μέσα στὰ βουνά, μέχρι ποῦ ὁ διάολος κατάφερε στὸ τέλος νὰ χάψῃ τὴ ψυχή του..... Ἀμ' γι' αὐτὴ τὴν αἰτία καταπιάνουμαι κι' ἐγώ, ἕνας ταπεινὸς λεβίτης, νὰ γείνω ὁ ἱστορικός του,—**τέτοιο μοῦτρο τέτοιο ξουράφι.** Τὸ νὰ ἱστορήσῃ κανένας τὸ τέλος τοῦ Μέγ' Ἀλέξανδρου, εἴτε τὸ πῶς στερήθηκε ὁ κόσμος κανένα ἀκριβὸ ὑποκείμενο σὰν τὸ Σουλτάνο τῆς Μαδαγασκάρας, πές ἀκόμα σὰν τὸ Σέχη τῆς ξακουστῆς Φουμαρόλλας, εἴτε σὰν τὸν Ἀφτοκράτορα τοῦ Καλμούκ, ποῦ λόξεψαν τὰ μάτια τους νὰ τὸν μοιρολογᾶνε ἕνα σωρὸ μιλιούνια μυξάρηδες,— ἕνα τέτοιο πρᾶμα θέλει κεφάλι γερὸ σὰ σιδερόπετρα. Μὰ γιὰ κεῖνον τὸν λωποδύτη ἐγὼ φτάνω καὶ περσέβω· ναῖκε, τοῦ πέφτω πολύς.

Ἴσως-ἴσως ἀπορέσῃς κιόλας μὲ τὸ πῶς νοιάζουμαι γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ Ἰγνάτιου, γιατὶ στ' ἀλήθεια κανένας ἱστορικός, καθόσο ξέρω, δὲ νοιάζεται τοὺς ἀνθρώπους του, μιὰ φορὰ ποῦ τοὺς ἔβαλε στὸ λάκκο. Κ' ἔτσι ἁρμόζει γιὰ τὰ σπουδαῖα κεῖνα προσώπατα. Μὰ ἐδῶ !... Ὁ συφοριασμένος ὁ Φόβος ἦτανε μιὰ ψυχὴ σακατεμένη —μιὰ νυχτερίδα—ἕνας τυφλοπόντικας, ποῦ σκάβει τώρα τὸ μαῦρο χῶμα τῆς κόλασῃς καὶ σφυρίζει, ξεχασμένος ἀπ' τὴ σπλαχνιάτοῦ Θεοῦ.

Κι' ἀφτὸς ὁ κουρελιάρης νὰ συλλογιέσαι πῶς πέρασε τὴ ζωή του μέσα στ' ἀσῆμι — θέλω νὰ πῶ πὼς δούλεψε κάμποσα χρόνια στὶς μίνες, ποῦ βγάζουν ἀσῆμι σιμὰ στὴν Κοζάλα Ὁ διάολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν κατάλαβε ποτὲς τί σκάλιζε, ἀσῆμι ἢ κοπρηά. Ὁ διάολος νὰ μὲ πάρῃ, καλὰ λέω, μιὰ φορὰ ποῦ ἀφτὸς ὁ φουκαρᾶς τὸν πῆρε ὁ διάολος δίχως νόχῃ μισὸ ριάλι στὴν τζέπη. Τί νὰ πῆς ; Ἕνα τέτοιο χαμένο κορμὶ δὲν ἤθελε στρέξῃ νὰ τὸ βάλῃ σπίτι του οὔτε κι' ἕνας ἄνθρωπος ἀκόμα, δίχως μισὸ ριάλι στὴν τζέπη πολὺ περσότερο ὁ διάολος. Ἢ μίνες ἦτανε χτῆμα τοῦ Κουβέρνου, κ' εἶνε ν' ἀπορέσῃς μὲ τὰ παληόσπιτα καὶ μὲ τὸ κουρελιὸ τῆς Κοζάλας . . .

Τὸν σκοτώσανε στὰ 1834. Ἔτυχε νὰ βρεθῶ περαστικός, καὶ πῆγα νὰ δῶ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, τὸ λῃστή, ποὺ τὸν εἶχανε πιάσῃ λίγες μέρες πρίν. Ὁ μπαρμπάντης! Ἔβαζες στοίχημα πῶς πᾷς νὰ προσκυνήσῃς τὸ Χριστό. Τὰ γενάνια του ἔστριβαν μπούκλες μπούκλες, λὲ, ἦτανε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός— λὲς ἦτανε ἕνας ζωντανὸς Χριστός. Χαμογέλαγε, ὅπως κάπνιζε μὲ τὴν ἡσυχία του ἕνα ψιλὸ μακρὺ τσιγάρο, μὰ τὰ μάτια του, ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ χάσω τὰ δικά μου ἂν δὲν ἦτανε τὰ μάτια ἑνὸς λαφιοῦ... Ὄχι πῶς δὲν ἔβλεπε τὸν κόσμο, ποῦ βούιζε γύρω του, μὰ λὲς δὲν εἶνε ἕνα κάρτο τοῦ ριελιοῦ γιὰ ὅλα τὰ ζούπαστρα τῆς δημιουργίας.

Ὁ δικαστής, ποῦ ἤθελε τὸν κρίνῃ, ἦτανε παλιός μου σχετικός,—ἀφτός; ἦτανε ὅλος—ὅλος ὁ juez de letras (1) στὴν Κοζάλα. Ἀπ' ἐκεῖνον ἔμαθα πῶς θὰ τὸν δίκοζε αὔριο κατὰ τὸ μεσημέρι.

Ἴσως-ἴσως; τὸ μεσημέρι ἀφτὸ ἦρτε γληγορώτερα γιὰ τὸν Ἰγνάτιο, παρὰ γιὰ μένα. Κεῖνος ἦτανε μέσα κιόλας, σὰν ἔφταξα.

Ἂν βλέπατε τὸ δικαστήριο δὲ θὰ ρατιώσαστε· θὰ φωνάζατε : Ζήτω ἡ Μέξικα !

Ὡστόσο ἐγὼ ἄνοιξα μονάχα τὸ στόμα μου καὶ κύτταζα τὰ καθέκαστα. Τὰ ἐπιπλα ἦτανε ἕνα κριββάτι, ποὺ κρεμάστανε ἀπὸ δυὸ δοκάρια τῆς σκεπῆς, δυὸ σκαμνιὰ ἀπὸ καλάμι τῆς Ἰνδίας, κ' ἕνα τραπέζι κουτσό.

Πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι κιθότανε ἕνα γεροντάκι στραγγισμένο σὰν τσίρος, μ' ἕνα μοῦτρο ὅλο ζάρες, λὲς ἦτανε τσαλακωμένο χαρτί. Ἀκούμπαγε τὸ πηγοῦνι στὸ δεξὶ χέρι του, καὶ, μ' ὅλο ποῦ τὰ ρουχά του ἦτανε τριμμένα καὶ μπαλωμένα, μέσ' στοὺς ρέστους κουρελῆδες φάνταζε σὰν κάτι. Ἀφτὸς ἦτανε ὁ juez de letras! Ἀπάνου στὸ τραπέζι βρισκότανε ἕνα κουτὶ σπίρτα πλάι σ' ἕνα μάτσο τσιγάρα, ποῦ τὰ περσότερα ἦτανε ξεκιλιασμένα, κ' ἕνα καλομάρι σκονισμένο, μ' ἕ αν λυγδιασμένον κοντυλοφόρο.

Ὁ Ἰγνάτιος καθώτανε σ' ἕνα σκαμνί, κι' στὰ ὀπίσθιά του, ἀπάνου στὴ ψάθα, ἦτανε ξαπλωμένοι οἱ δυὸ χωροφυλακες ποὺ τὸν φυλάγανε, στρίβοντας ἀπ' ἕνα τσιγάρο. Ὁ κόσμος σύρριαζε ἕνα γύρω - ἢ βρισὲς σφεντονιζότανε ἀπὸ παντοῦ σὰ ρουλέττες,—ἢ γροθιὲς κατεβάνανε ἀπάνου στὰ κεφάλια — κάτι γροῦιες σὰν Ἐγγλέζικες πατάτες.

Τὸ γεροντάκι, ὄχι καὶ μὲ πολλὴ ἐπισημότητα, γύρισε κατὰ τὸν Ἰγνάτιο.

— Αἴ λοιπόν ! παλληκαρᾶ μου—τώρα θὰ σὲ κρίνουμε, ἔ ;

— Μὲ συμπάθειο, ἀφεντικό ! εἶπε ὁ Ἰγνάτιος, καὶ ὀλίγως νὰ δώσῃ ἀπόκριση σίμωσε στὸ τραπέζι καὶ πῆρε τὰ σπίρτα νὰ ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του.

— Ἄ ! ἔννοια σου, παιδί μου, μὴ σὲ μέλλει—εἶνε φυσικὴ ἀνάγκη νὰ φουμάρῃ κανένας, μ' ὅλο ποὺ ὁ καπνός μου εἶνε κακορροίζικος ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ἔβαλε φόρου, τὸ Κουβέρνο.

—Ὡστόσο βρίσκουνται ἀκόμα τίμιοι Χριστιανοί, ποὺ φουμάρουν φίνα τσιγάρα, καὶ πληρώνουν μὲ μπάλλες τοὺς Τελῶνες. Νὰ πάρε τοῦτα δῶ, ἂν θέλῃς νὰ βεβαιωθῇς.

— Μετὰ χαρᾶς; — μετὰ χαρᾶς; !

Ὁ γέρος τράβηξε ἕνα τσιγάρο ἀπ' τὸ μάτσο κι' ἄναψε.

— Περίφημο !, . . Ἔχεις δίκηο, βρέ παιδί,— τοῦτο εἶνε ἔξοχο ! Ἀμ τώρα πιὰ μονάχα ἐσεῖς οἱ παλληκαράδες καπνίζετε φίνα τσιγάρα . . . Ἄκου, παιδάκι μου, πὲς δυὸ λόγια γιὰ μένα, στὸ δόμα τῆς φυλίας μας, στὸν κύριο λαθρέμπορα, ποὺ σοῦ τὰ προμήθεψε . . . Ἐξ ἄλλου δὲ θὰ τὸ μετανοιώσῃ, γιατὶ ἐξὸν ποὺ θὰ ὠφεληθῇ ἀπ' τὰ τσιγάρα του, ἴσως κομμιὰ φορὰ λόβῃ χρεία τῆς προστασίας μου. Ἀλλὰ ἂς τελειώσουμε μὲ τοῦτη τὴν ἀνάκριση.—Μωρέ, τί διάλος σοῦ ἐμπῆκε καὶ σκότωσε; κεῖνον τὸν Ἀντώνιο ;

— Ἀμ κι' ἐγὼ δὲν τὸ καλοσυλλογίστηκα ποτὲς, γιατὶ τάχα τὸν ἔπνιξα, εἶπε, μὴ δίνοντας σημασία στὰ λόγια του. Μοῦ φαίνεται πὼς κεῖνη τὴ μέρα ἦτανε μουδιασμένα τὰ νέβρα μου, καὶ θὰ τὠκανα γιὰ νὰ ξεμουδιάσω.

— Τὸ δικοιολόγημά σου εἶνε καλό, εἶμαι σύφωνος, ὅμως δὲν εἶνε γερό.— Ἀλήθεια, πόσο πουλῇ τὸ κουτὶ τὰ τσιγάρα ὁ φίλος σου ὁ λαθρέμπορας ;

— Δώδεκα ριάλια· κάθε κουτὶ ἔχει 30 μάτσα.

— Καὶ τὸ Κουβέρνο μᾶς τὰ πουλῇ δεκατέσσαρα, ἔγρουξε φτύνοντας ὁ juez de letras. Αὐτὸ πειὰ εἶνε κλεψιὰ πρόστυχη, φανερή . . . Μὰ τί τὰ θὲς, μὴ μοῦ κοιβεντιάζῃς γιὰ τὰ Κουβέρια, πάρε τόνα χτύπα τάλλο — εἶνε ὅλα πασιρικά.

— Δίχως ἄλλο ! εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ἰγνάτιος. Μονάχα ποῦ δὲν τὰ τουφεκίζουν.

Καλὰ ποῦ μοῦ τὸ θύμισες, λίγο ἔλειψε νὰ τὸ ξεχάσω. Σὲ ἄκουσα — τώρα θὰ συντάξω τὴν ἀπόφαση. Καὶ λέγοντας αὐτὰ τρίβαγε τὴν πέννα, ποῦ ἦτανε κολλημένη μέσα στὸ καλαμάρι.

— Ὦ διάολε ! φώναξε νὰ δῇς πῦ λησμόνησα νὰ πάρω καὶ χαρτόσημο . . . Τί νὰ κάνω ;

Ἄξ φνα τοῦ ἦρτε ἰδέα καὶ γύρισε στὸ ἀκροατήριο.

— Ἀκοῦστε, παιδιά, ἐν ἐλλείψει χαρτοσήμου γιὰ νὰ γράψω τὴν ἀπόφαση. σᾶς πέρνω μάρτυρες, ὅτι καταδικάζω τὸν Ἰγνάτιο ***Κλόνα***, τὸ φονιᾶ τοῦ Ἀντώνιο, νὰ τουφεκιστῇ σὲ 48 ὧρες, στὸ ἴδιο μέρος ποῦ ἔπραξε τὸ κακούργημα. Σῦρτέ τον στὸ φρέσκο.

Τὴν ὥρα ποὺ διασκέλιζε ὁ κατάδικος τὸ κατῶφλι, ὁ juez de lettres ἔτρεξε, τοῦ πῆρε τὸ χέρι κὰι τοῦ λέει :

— Ἰγνάτιέ μου, ἐλπίζω πὼς ἀφτὸ τὸ καθέκαστο, ποὺ εἶνε δουλειὰ μου νὰ τὸ πράξω, δὲ θὰ μποδίσῃ νὰ μὲ συστήσῃς στὸ φίλο σου, πῶχει κεῖνα τὰ ὡραῖα τσιγάρο.

(1) Δικαστής τῆς Μέξικας μὲ κάθε ἐξουσία,

«ΚΑΛΛΙΘΕΑ»

Ὅλος ὁ κόσμος πιὸ θέλει θαλασσινὴ δροσιὰ, πρώτης τάξεως μουσικὴ ἀπόλαυση, καὶ περιποίηση ἐξαιρετική, πέρνει τὸ τσίπουρό του στὴν «Καλλιθέαν» νοῦ Μακρὺ-Γιαλοῦ. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ὑπαίθριον κέντρον ἔχει βάλει ἀπὸ χθὲς ἕνα θαυμάσιο τριτσέτο. Εἶναι ὁ κ. Αἰμίλιος Κρασσᾶς ὁ φημισμένος πιανίστας, μὲ δυὸ πασίγνωστα Μυτιληνιὰ βιολιὰ τοὺς Ἀδελφοὺς Ποπιγιόν. Ὅλοι στὴν «Καλλιθέα !» 1—3

ΗΡΩΙΚΟ

Γιὰ τὴν «Καμπάνα»

Καιρὸς ποὔλεγα μέσα μου : γιατὶ νὰ γράφω στίχους,
Ποὺ, νόθοι κιὰ διαφόρετοι, δὲ θὰ τοὺς τραγουδήσω ;
Καὶ σήμερα μιὰ φώτιση, λές, μοῦρθε καὶ τὸ βρῆκα.
—Τόσο ἁπλὸ πρᾶμμα κι ὅμως δὲν ἐρχότανε στὸ νοῦ μου.—
Εἶνε μονάχ' ἀπὸ ντροπή, δειλία καὶ βαριομάρα
Ποὺ, ἀντὶς γενναία καὶ στὸ πεζὸ νὰ λέγω ὅ,τι καὶ νἄχω,
Τὸ στῖχο, χιλιοπάτητο τὸν πέρνω μονοπάτι,
Φορῶ τὸ στίχο κόσκινο γιὰ τὴ ντροπή, τὸ στίχο
Γιὰ δεκανίκια πέρνω τον καὶ κούτσα κούτσα βγαίνω
Καὶ λέω τὰ ντέρτια τ' ἄνοστα ποὺ μὲ σιγαλοψήνουν.

Μὰ σήμερα, ὡς τὴν ἔκανα τὴν ἀνακάλυψή μου
Μοῦρθε δρεξὴ κι ἀποθυμιὰ τὸν ἀμανὲ ν' ἀλλάξω
Κ' εἶπα κ' ἐγὼ ἕνα φλογερὸ τραγοῦδι νὰ ταιριάξω
Στὰ παληκάρια τὰ καλά, τοὺς ἥρωες τοῦ πολέμου,
Ποὺ ὅλο μνημεῖα τοὺς στήνουνε καὶ λόγους τοὺς διαβάζουν
—Τὰ ντούμπανα, τὰ ὄργανα—δημάρχοι καὶ μινίστροι,
Σὲ κάθε χώρα καὶ χωριὸ τῆς δοξαστῆς Γαλλίας.

Κάπου τὄτυχα μιὰ φορὰ σὲ κάποια φημερίδα :
Πεθαίνοντας, λέει, λέγανε «Μιὰ ζωὴ εἶν' αὐτή, χαλάλι
Ἀφοῦ καὶ τηνε δίνουμε γιὰ νὰ μὴ μεταγίνει
Τέτοιο κακό, νὰ μὴν τὸ ξαναδοῦν καὶ τὰ παιδιά μας ! »
Δάκρυσα, κι ἂς εἶχα καιρὸ ποὺ ξέμαθα νὰ κλαίγω
Καὶ ζούλεψα τ' ἀνώνυμα, κακόμοιρα κοπάδια
Ποὺ γλυκοξεψυχούσανε μὲ τόσο ὄμορφη πλάνη.

Παρίσι, 10 Μαρτίου 1923 ***Ἀ. Νυνάκης***

ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟ'Ι' ΣΑΣ

= Ὁ θίασος τῆς Ἀπάνω Σκόλας κάνει χρυσὲς δουλιές.

— Πρὸ πάντων σὰν παίζει ἐπιθεωρήσεις, τὰ «Ὀλύμπια» εἶναι γεμάτα τρίγκα.

— Ἀπ' τὸν ἀπανωσκαλιώτικο πληθυσμό.

— Ἡ σκηνούλα τους εἶναι στηριγμένη. . . ἐπὶ τῶν κυμάτων.

— Διὰ ταῦτα προτείνουμε.

— Μὲ τὴν ἔγκριση πάντοτε τοῦ ἐθνικοῦ καλαμπουριστὴ Βρασίδα.

— Τὰ «Ὀλύμπια» νὰ μετονομαστοῦν.

— Εἰς... Κολύμπια !

= Ξέρετε βέβαια γιὰ τοὺς «Ζηλωτὰς τοῦ Χριστοῦ».

— Ποὺ ἀνέλοβαν νὰ μπογιαντίζουν στὴν Ἀθήνα ὅλα τὰ προκλητικὰ «πιραπάκια».

—Τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν οἱ ἀνηλεεῖς Ἀηναῖες κάτου ἀπ' τὰ ρουθούνια τῶν καλῶν χριστιανῶν.

— Ποὺ δὲν διεκδικοῦνε βέβαια τὸν φωτοστέφανο τοῦ Ἅη Ἀντώνη.

— Λοιπόν.

— Ὁ ἀρχηγός των, ὁ ἀρχιζηλωτὴς τὰ ποῦμε.

— Τσακώθηκε ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιατὶ ἔφτιανε παραποιημένα κουφέτα τῆς κυβέρνης τοῦ Κράτους.

— Μέ . . . ζύμη.

— Κ' ἔτσι, ἄλλη μιὰ φορὰ ξαναποδείχνεται ἀληθινὴ ἡ σοφὴ παροιμία τοῦ λαοῦ.

— Ποὺ λέει : «ἄγιασε ὁ παξιμαδοκλέφτης».

— Ἐντῷ μεταξὺ ὁ ἅγιος Ζηλωτής.

— Προσπαθεῖ νὰ χωνέψει στὸ φρέσκο.

— Τὸ τελευταῖο αὐτὸ χάπι.

= Ἡ προχτεσινὴ Κυριακὴ σωστὸς συναγερμός.

— Τὰ ὑπαίθρια κέντρα γεμάτα.

— Στὸν Κήπο στὸ Νέο Κέντρο στὴν Καλλιθέα πήχτρα.

— Δὲν εἶχε τόπο νὰ ρίξεις μῆλο.

— Οἱ δυὸ καινούριες μουσικὲς ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ προχτές.

— Στὸ Νέο Κέντρο καὶ στὴν Καλλιθέα.

— Ὡραία καταρτισμένες.

— Ὁ πιανίστας Κρασσᾶς μὲ τὰ Πεπιγιονέλλια.

— Κ' ἡ χαριτωμένη ἐκείνη Σμυρνέικια μαντολινάτα ποὺ παίζει μὲ τόσο αἴσθημα.

— Χαλάνε κόσμο.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Τζάζ-μπάντ τοῦ Περίλλο - Καρακάση προσθέτει νέους θορύβους.

— Τζαμποῦνες, τρακατρᾶκες, τροκάνες καὶ ζίλια.

= Ἤρθε κιὸ Ἀηγιάννης μὲ τὰ Κάψαλά του καὶ μὲ τὸν Κλήδωνα.

— Κιδλὴ ἡ Μυτιλήνη τῶν γειτονιῶν πηδοῦσε ὅλη νύχτα ἀνάμεσα ἀπὸ φλόγες.

— Σὰν τοὺς τρεῖς ἐκείνους παῖδας Σεδράχ, Μησὰχ καὶ Ἀβδεναγό.

— Ποὺ ἐχόρεψαν μιὰ φορὰ κιέναν καιρὸ γουὰν στὲπ μέσα στὴν κάμινον τὴν φλεγομένην.

— Τα κορίτσια προπάντων ἔδειξαν θαυμαστὰ ρεκόρ,

— Ἀλμάτων εἰς ὕψος μετὰ καὶ ἄνευ φορᾶς.

— Δείχνοντας μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ καὶ τὰ γλυπτικά των θαύματα τῶν κάτω ἄκρων.

— Μέχρι σημείων προβλεπομένων ἀπὸ τοὺς Ζηλωτάς.

— Ὅσες διέθεταν κοντυλοφόρους γιὰ γάμπες,

— Καὶ ρίγες γιὰ σκέλη,

— Ἐροτίμησαν νὰ στέκονται παράμερα,

— Μιλώντας περὶ ἠθικῆς καὶ δὲν συμμαζεύεται.

ἡ Κδουνόπετρα

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῇ Νήσῳ εὑρισκόμενοι πρόσφυγες τῆς περιφερείας τοῦ Ἀδραμυττινοῦ Κόλπου, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσιν οἰκογενειακὰ δελτία ἐμφαίνοντα τὸ ὀνοματεπώνυμον, ἡλικίαν, τόπον προελεύσεως, τόπον διαμονῆς καὶ ἐπάγγελμα αὐτῶν.

Ἡ Ἐργασία αὕτη θὰ ἦτο εὐχερεστέρα ἐὰν αἱ κατὰ τόπους προσφυγικαὶ Ἐπιτροπαὶ θὰ εἶχον τὴν καλωσύνη νὰ συντάξωσι καταστάσεις συγκεντρωτικὰς μὲ τὰ ὦ, ὅ,ω στοιχεῖα, τὰς ὁποίας νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὸ ταχύτερον.

Οἱ τῆς πόλεως Μυτιλήνης θὰ προσαγάγωσι τὰ δελτία των εἰς τὸ Γραφεῖον κ. Α. Δεληγιάννη, ὁδὸς Ἁγίου Συμεὼν, παραπλεύρως Κατασιηψάτων Λαλέλη καὶ Ἀντωνίου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ προσφύγων περιφερείας
Ἀδραμυττινοῦ Κόλπου

Στέρνετε τὴν «Καμπάνα» στοὺς φαντάρους τοῦ Ἔβρου

Ἡ «Καμπάνα» βγαίνει στὰ τυπογραφεῖα τοῦ «Ἐλεύθ. Λόγου»

ΘΕΡΜΑΙ ΚΟΥΡΤΖΗ

COURTGIBAD

ΘΕΡΜΟΠΗΓΑΙ
Ραδιοῦχοι, Ἀλκαλικαὶ

Θεραπεύουν : Ἀρθρίτιδας, Νεφρικὰ, (ψαμίασις, λιθίασις), Δερματικὰ (ἔκζεμα), Γυναικολογικά.

Τιμαὶ ἀπὸ 3 δρ. τὸ λουτρὸν
Ἰατρικὴ ἐξέτασις Δωρεάν.

Τετάρτην καὶ Σάββατον μ. μ. λουτρὰ διὰ τοὺς ἀπόρους (μὲ πιστοποιητικὸν ἰατροῦ) ***Δωρεάν.***

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
Τὸ τελειότερον ἐν Ἑλλάδι

Ἀκτῖνες Ρέντγκεν.
Ὑψίσυχνα (D'Arsonval).
Ὑψίτονα, Στατικά.
Γαλβανικὸ, Ὑδρηλεκτρόλουτρα, Ἀτμόλουτρα, Εἰσπνοαὶ, Λουτρὰ Τετραχώρου, Κινησιθεραπεία, Ὀρθοπεδικά.

Τακτικὴ συγκοινωνία διὰ κλειστοῦ Αὐτοκινήτου
(Σταθμός : Ζεχεπιλεστεῖον Τριαντεφυλλίδου — Ἀπεβάθρα)
Διεύθυνσις τοῦ εἰδικοῦ Ἰατροῦ κ. Δ. Ἀγαλλιάρη.